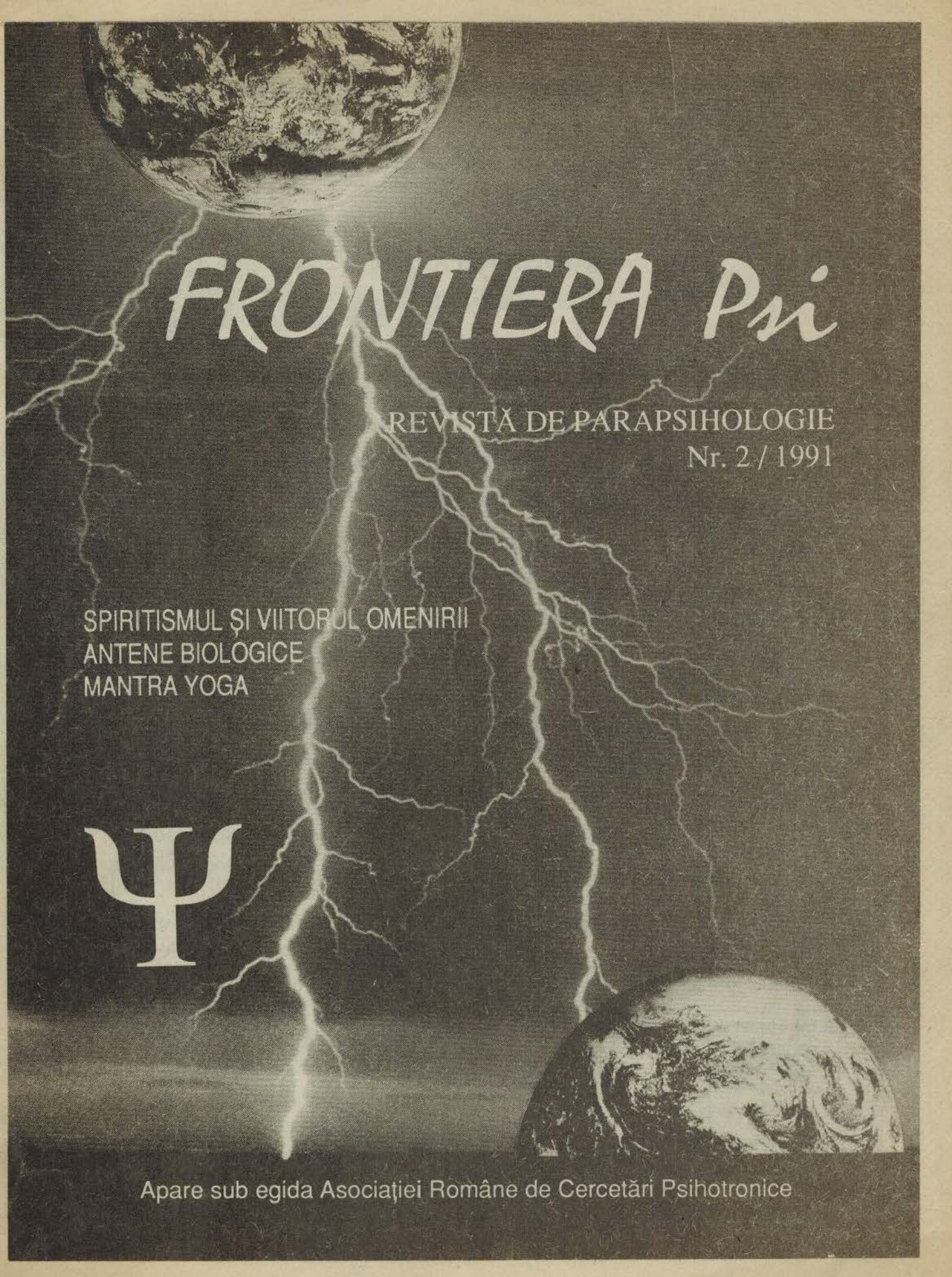

FRONTIERA Psi

REVISTĂ DE PARAPSIHOLOGIE

Nr. 2 / 1991

SPIRITISMUL ŞI VIITORUL OMENIRII
ANTENE BIOLOGICE
MANTRA YOGA

Ψ

Apare sub egida Asociaţiei Române de Cercetări Psihotronice

FRONTIERA Psi

Revistă de parapsihologie
Apare sub egida Asociaţiei Române de Psihotronică A.R.Ce.Ps.
Fondator: Gh. Vlad
Director: Alexandru Voinescu

Colectivul de redacţie:
dr. Eugen Celan
Violeta Creangă
Dionisie Dărău Redactor şef
Eugen Maţotă Secretar general de redacţie
dr. Constantin Neacşu
dr. Irina Predeanu
Alexandru Timoşenco Redactor ştiinţific

Consultanţi ştiinţifici:
Acad. Ştefan Milcu
Acad. David Davidescu
prof. dr. Victor Săhleanu
prof. dr. Ion Mînzatu
prof. dr. Mihai Golu
ing. Octavian Juncu
dr. Marioara Godeanu
fiz. Ion Mamulaş

dr. Zdenek Rejdak (preşedinte IAPR) - Praga, Cehoslovacia
ing. Andrej Dragomirencky - Praga, Cehoslovacia
dr. fiz. Edwin May - SUA
prof. dr. Vladimir N. Volcenko - URSS
mgr. Lech E. Stefanski - Polonia
dr. Andreas Resch - Austria
dr. fiz. György Egely - Ungaria
prof. dr. Arnaldo Zanatta - Italia
prof. dr. Fritz Popp - Germania

Întreprinderea poligrafică "F. R." Calea Plevnei 114

©1991 EDITURA COGITO

CUPRINS

° Colectivul redacţional, consultanţi ştiinţifici pag. 2
° Cuprins pag. 3
°Summary pag. 4
° De ce psihotronica? pag. 5
° Spiritismul şi viitorul omenirii pag. 6
° Kant contra Swedenborg pag. 8
° Psihotronica la Stanford Research Institute pag. 9
° Thalita Kumi pag. 10
° Un model informaţional al psihicului pag. 11
° Cercetări de biolocaţie marină pag. 13
° Interacţiuni biologice la distanţă pag. 16
° Investigaţia în psihotronică pag. 18
° Biosenzorul uman în procesul biolocaţiei active pag. 19
° Quo vadis parapsihologia? pag. 22
° Mantra yoga, o cale spre psihotronică pag. 24
° Antene biologice pag. 28
° Dicţionar pag. 30
° Poşta redacţiei pag. 32

SUMMARY

Alex.Timoşenco - WHY "PSYCHOTRONICS" (II)
A "state of the art" - review of the present trends and research directions in Psychotronics
Eugen Celan - "The Spiritualistic Future of Humanity"
The Spiritualism on Trial
A case of a Romanian teacher put before trial and sentenced to jail because of his research work on spiritualistic phenomena.
"Psychotronics at Stanford"
a discussion with Dr. Edwin May from the Stanford Research Institute (California,USA) ; some current problems faced by the research team of SRI working on the "Cognitive Sciences Research Program".
Dionisie Dărău - "Thalita Kumi"
A meditation inspired by a New Testament parable, bringing a new right upon its metaphysical significance.
a. Dragomirecky (Prague) - "An Informational Model of the Mind; Why Biotherapy cannot be 100% successful?
An informational model of the mental processes is presented, together with an original interpretation of some psychological mechanism. This could lead to a better understanding of certain procedures in psychoterapy and could explain why the bio-therapeutical procedures cannot prove to be 100% efficient.
Claudian Dumitriu - "Experiments in Sea Bio-location"
A sea captain (and automation engineer) describes some experiments in locating sea objects - as well as ruling a ship under severe weather conditions - by means of dowsing methods.
Const. Cojocaru - "The Human Bio-Sensor"
The main results of the author's own experiments in active biolocation are presented , together with a model of the mechanisms involved in dowsing processes.
Eugen Celan - "Remote Biological Interactions"
An article treating about the author's on remote biological interactions , based on a many years' experience and emphasizing new aspects of this problem.
Renate Goeckler-Timoshenko - "Kant Versus Swedenborg" (II)
A psychotronic approach of a metaphysical dispute with the famous Swedish "nature philosopher" in Kant's work.

DE CE PSIHOTRONICA?

(urmare din nr. 1/90)
ing. Alexandru Timoşenco

Al. Timoşenco - inginer fizician, lucrează în domeniul aparaturii de măsură electronice şi a fiabilităţii echipamentelor electronice. Preocupări în domeniul psihotronicii (fenomenele de transfer de informaţie, modelarea fenomenelor psiho-energetice); articole şi comunicări privind comportarea sistemelor vii în cîmp electromagnetic, modelarea fenomenelor paranormale.

Metodologia psihotronicii este structurată pe două direcţii principale:

- "defensivă", folosind un aparat statistic cu ajutorul căruia se pot prelucra multitudinea de date rezultate din observaţii repetate sau din experimente controlate. Este aplicabilă în special la studiul telepatiei, clarviziunii, premoniţiei şi criptesteziei;

- "ofensivă", utilizînd procedee de investigare (inclusiv aparatură) specifice. În acest mod se evidenţiază în special aspectele energetice ale fenomenelor studiate. Este aplicată în principal la studiul telekineziei, radiestesiei şi a bioterapeuticii.

Doar efectele energetice pot fi măsurate, care nu trebuie confundate cu procesele psihice asociate, aşa cum esenţa unui fenomen nu trebuie confundată cu forma sa de manifestare.

Din prima categorie de lucrări se cuvine a aminti cele ale profesorului J. B. Rhine, efectuate în U.S.A., la sfîrşitul anilor '30 în celebrul său "Dream Laboratory" de la Universitatea din Carolina de Nord, testînd capacităţile extrasenzoriale ale unui mare număr de subiecţi (în special pentru clarviziune, criptestezie şi premoniţie), dar şi acelea ale prof. I. Kogan din U.R S.S., care în anii '60 a utilizat un aparat matematic bazat pe teoria transmisiei informaţiei în investigarea fenomenului telepatic. Sînt cunoscute experienţele de transmitere a unor mesaje telepatice de la bordul unor submarine către uscat în Oceanul Atlantic, între Moscova şi Novosibirsk, între Leningrad şi Extremul Orient (ţărmul Oceanului Pacific), sau între Varşovia şi Atena.

Remarcabile în acelaşi context s-au dovedit lucrările lui H. Puthoff şi R. Targ, publicate în prestigioasa revistă a inginerilor electricieni şi electronişti din U.S.A., "Proceedings of the IEEE", 1976, privind experimentele de telepatie şi clarviziune la distanţe de mii de km, pe teritoriul Statelor Unite, programe conduse în prezent de către dr. E. May.

La noi în ţară, dr. L. Mirahorian, dr. V. Săhleanu şi dr. V. Botta au lucrări ce conţin interpretări statistice ale rezultatelor unor experimente telepatice (cu grupe de subiecţi sau cu "senzitivi" selectaţi) în anii '60. Remarcabile sînt şi rezultatele dr. D. Constantin.

În cea de-a doua categorie de investigaţii putem include lucrările prof. G. A. Sergheev, acad. Guliaev şi prof. Godik privind fenomenele telekinetice produse de către N. Kulaghina (URSS), ca şi pe cele ale acad. I. B. Kobzarev, ori prof. Guliaev, citat mai sus, de la Institutul de Radioelectronică al Academiei de Ştiinţe a URSS, asupra Djunei Davitasvili; ale prof. Novomejsky din Cehoslovacia şi ale Yvonnei Duplessis din Franţa, asupra percepţiei dermo-optice, ale prof. H. Bender de la Universitatea din Freiburg-im-Breisgau (Germania), ale prof. Arnaldo Zanatta, director al Institutului de Bioterapie şi al revistei "Bioenergia" din Milano, ale lui A. Sandor din Bratislava (asupra aspectelor metrologice ale efectului radiestezic), etc.

Printre cele mai interesante din ultimul timp, trebuie menţionate lucrările dr. Gy. Egely de la Centrul de Fizică al Academiei Ungare, referitoare la anumite manifestări controlabile ale efectului telekinetic provocat. La noi în ţară, remarcăm experienţele privind punerea în evidenţă a efectului de "aură" (Kirlian) prin procedeul electronografic (E. Celan, C. Cojocaru, I. F. Dumitrescu, I. Mamulas, G. Constantinescu), sau cele destinate evidenţierii cantitative a mărimilor legate de apa "biologic activă" ale prof. I. Mînzatu, ca şi evaluarea cantitativă a efectului radiestetic (D. Svoronos, C. Dumitriu, C. Cojocaru, G. Constantinescu, A. Timoşenco), sau a efectului Backster şi a celui de piramidă (dr. M. Godeanu).

În teoria biostructurală a materiei, elaborată de acad. E. Macovschi, fenomenele paranormale îşi găsesc un loc bine definit, legat de structura complexă a materiei pe nivelurile ei superioare de organizare: noesic şi enisic. Remarcăm totodată modelele interesante propuse de către dr. V. Săhleanu şi dr. C. Neacşu.

Am înregistrat cu interes apariţia revistei OMEN, a cărei lectură ne-a oferit o superioară satisfacţie. O recomandăm cititorilor noştri.

SPIRITISMUL ŞI VIITORUL OMENIRII

Una dintre cele mai grele moşteniri pe care regimul de dictatură comunistă a lăsat-o, este desigur cea spirituală. Implementarea în subconştientul unei întregi naţiuni a unui mod cu totul aparte de a gîndi şi acţiona, în fond "contra naturae", a presupus practicarea unei politici "multilateral desvoltate" care cuprinzînd întreaga sferă de gîndire şi acţiune psihică a individului, a structurat un "om de tip nou", docil, lesne manipulat de putere în toate planurile vieţii politice, sociale şi private. Această presiune psihică şi urmările sale, constituie una dintre cele mai mari "realizări" ale dictaturii din ţara noastră, dacă nu chiar cea mai mare, iar redutabilele sale urme şi urmări, nu vor putea fi şterse încă mulţi ani de acum înainte.

Manipularea s-a făcut pe baza unei cunoaşteri şi aprofundări majore a psihologiei individului şi mai ales a maselor, prin mijloace şi cu un aparat atît de bine pus la punct, încît unul dintre marii noştri istorici contemporani, prof. Dinu C. Giurăscu, a putut pe drept cuvînt afirma că "... este o dictatură fără precedent istoric şi fără fisură, care atinge perfecţiunea". (comunicare personală).

Tot acest angrenaj de sorginte malefică ce trebuia să te facă să simţi şi să practici cultul regimului şi al dictatorului, şi-a întins tentaculele şi în viaţa ştiinţifică, sub forma binecunoscutelor maniere şi fapte importate de pe tărîmuri asiatice. Făcînd parte dintr-o strategie politică bine conturată şi experimentată cu succes, preluată prin transfer ideologic "revoluţionar" şi pragmatic, acest gen de apucături a fost aplicat mai ales în domeniul parapsihologiei. Aici, implicaţiile nu au devenit numai formale, ci au impus "tabu" - uri a căror încălcare se pedepsea automat extrem de grav, cu privaţiune de libertate.

Deşi oficial se afişau o concepţie şi ideologie materialiste - pretinse printre altele şi ştiinţifice - firea conducătorilor era bîntuită de angoasa posibilităţii de a fi detronaţi. Această frică organică - ce face parte integrantă din anatomia societăţilor de tip totalitar şi în special şi fără excepţie din cea a dictatorilor - i-a făcut şi pe dictatorii noştri, indigeni sau importaţi, să fie speriaţi de posibilităţile potenţiale a obţinerii de informaţii "secrete" asupra lor, prin mijloace neconvenţionale. Deşi în particular se preocupau de depistarea şi utilizarea unor subiecţi avînd capacităţi clarvoiante şi premonitorii, interdicţiile pe care le impuneau vieţii publice erau dublate de un grav arsenal punitiv.

Motivaţiile psihologice ale acestei stări de fapt au o solidă bază în trăsăturile specifice ale firii omeneşti, prin aceea că odată cu creşterea numărului generaţiilor supuse aceloraşi presiuni ale habitatului psihologic, circumscris în acest plan de reguli punitive extreme, se realizează nu numai stabilirea unor reflexe condiţionate, dar se tinde către transformarea acestora în reflexe naturale, potenţial genetic transmisibile.

Un prim exemplu de natură istorică: atunci cînd Dumnezeu a scos poporul evreu din robia egipteană, acesta a fost pus să rătăcească timp de 40 de ani prin pustiul Sinai, pentru ca nici unul dintre adulţii care s-au născut în robie, să nu ajungă în Pămîntul Făgăduinţei. Nici chiar conducătorul lor şi alesul Domnului, Moise. Substratul acestui fapt istoric - în afara implicaţiilor ascunse nouă - îi constituie desigur trăsătura firii omeneşti de a-şi purta bunele sau relele sale apucături, aşa cum firea sa anatomică îşi poartă umbra.

Al doilea exemplu, mai actual. Există în China o regiune unde conversaţiile locuitorilor nu se poartă pe un ton normal, ci ţipînd. Această manieră de discuţie, îşi are originea în străvechime, cînd acea regiune s-a aflat sub dominaţia unei dinastii care îşi masacra supuşii, la cea mai mică bănuială de complot. Pentru a nu fi suspectaţi, a nu fi angrenaţi în discuţii complotiste şi a nu fi reclamaţi de agenţii puterii care nu puteau auzi dialogul (procedeul farfuriilor sau scrumierelor cu microfon miniaturizat încă nu apăruse), oamenii conversau ţipînd. Obiceiul s-a păstrat pînă azi. Cine îşi propune o analiză mai profundă a fenomenului, va găsi o bogată documentaţie privitoare la practicile contemporane, în scrierile lui Pasternak şi Soljeniţîn.

La noi, în planul cercetării ştiinţifice, presiunea dictaturii a fost deosebit de insidioasă şi cu urmări nefaste. Mai ales în domeniul ştiinţelor umaniste şi biologice, unde a culminat cu marea înscenare cunoscută ca "afacerea meditaţiei transcendentale" care avea printre altele şi rolul de a abate atenţia opiniei publice de la avatarurile impuse, cît şi de a "dresa" corpul oamenilor de ştiinţă prin procedurile revoluţiilor culturale asiatice.

Duplicitatea unor asemenea practici, poate fi exemplificată istoric cînd se analizează psihologia dictatorilor şi trăsăturile lor comune. Să amintim trei asemenea cazuri: cel al regelui Saul, implicat în episodul vrăjitoarei din Endor, consemnat de Vechiul Testament, cel al lui Hitler, manevrat în acest plan de către serviciile occidentale de spionaj şi cazul lui Stalin, beneficiarul serviciilor unui clarvoiant de origine ucraineană.

Pe de altă parte, ca o trăsătură specifică a noastră, politica pedepselor privative de libertate ce se aplica celor ce încălcau tabu-ul practicării investigaţiilor spiritualiste, a apărut chiar din zorii instalării "celei mai drepte orînduiri sociale din lume". Exemplificăm prin cazul profesorului universitar Opran Matei, azi pensionar, domiciliat în Ploieşti, al cărui dosar de judecată se află arhivat sub Nr. 1127/1955 la Direcţia Tribunalelor Militare - Bucureşti.

Pretextul arestării, anchetării sale, a trimiterii în aşa zisă judecată, condamnarea şi executarea unei pedepse privative de libertate de 3 ani, toate într-un stat care clama omul, drept "cel mai preţios capital", l-au constituit preocupările "inculpatului" în domeniul investigaţiei ştiinţifice a fenomenelor parapsihologice. Această cutezanţă a fost plătită de un om de ştiinţă care încerca descifrarea uneia dintre cele mai ascunse taine ale vieţii noastre, cu trei ani petrecuţi (între 1952 şi 1955) în puşcăriile unui stat,

care ce-i adevărat, încă nu atinsese pretenţia de a fi un stat de drept, dar nici perfecţiunile de mai tîrziu ale culmilor "visului de aur al omenirii", ci era abia la începuturile escaladei acestei epoci onirice.

Consemnăm cîteva din întrebările şi răspunsurile primite în timpul unora dintre încercările de investigare spiritualistă ale prof. Matei Opran, aşa cum au fost ele înscrise în agenda sa de lucru. Confiscată de organele de anchetă, ea a servit drept probă acuzatoare în procesul înscenat, aflîndu-se în prezent arhivată la dosarul cauzei.

- Poni, profesor: "Nu fac politică. Se spun totuşi multe despre ea. Azi politica nu poate fi înţeleasă decît urmărind faptele. Discursurile ascund ideile şi obiectivele. Astfel este imposibilă orientarea justă. Cred în o mai bună organizare a lumii, azi în fierbere. Limpezirea merge cu paşi mari şi este condusă de c inteligenţă divină, împotriva întunericului ce vă înconjoară. Norii grei se vor risipi în curînd la suflul nou al vieţii ce se zbuciumă pentru izbînda binelui. Este mai aproape decît credeţi această izbăvire, ea a început virtualmente şi se îndreaptă cu paşi geometrici spre realizarea unirii omenirii într-o singură aspiraţie comună: libertate, fraternitate. Amin."

- Vasile Conta: "Noi servim progresul, adică evoluţia; naşterea şi moartea au precisul scop de perpetuare a vieţii pe pămînt şi în Univers".

Întrebare: Dacă există viaţă pe alte planete?

Răspuns: "Este viaţă şi pe celelalte corpuri cereşti, dar nu în sistemul solar"

Întrebare: Dacă universul este finit.

Răspuns: "Pentru concepţia actuală a infinitului este finit. Într-o familie de infinite, universul este o entitate, deci finit, dacă prin univers înţelegem pe acela în care ne aflăm".

- Slavici: "Dorinţa de a culege informaţii este un spiriduş care macină sufletul. Vă voi comunica noutăţi. Nu credeţi tot ce se serveşte. Binele va triumfa în curînd fără voia celor ce pun beţe în roate bunei noastre înţelegeri".

- Nae Ionescu: "Nemţii au dat greş cînd toţi credeau că vor izbuti. Bandiţii de azi care încearcă să pună în valoare experienţa şi cultura lor cu metode de major-vagmistru vor păţi ca cel înfumurat şi nebun... se înalţă sînt linguşiţi, temuţi şi distruşi la momentul oportun. Feriţi-vă căpcăuni ai poporului meu, a venit vremea să vă duceţi în fundul Siberiei şi dracu să vă pieptăne. Amin."

- "Sînt Poponete Adamache din Sărărie. Un spirit nedisciplinat spune domnul Ficşinescu"

- Theodor Ficşinescu:

Întrebare: Dacă experienţele lui Croockes sînt adevărate?

Răspuns: "Ştiinţa cea adevărată, nu cea mai înaintată ne va duce la deslegarea enigmei. Progresele ce se fac în dematerializarea fizică ne vor apropia de exemplificarea fantomelor. Ele există sub o formă ce nu vă puteţi imagina, sînt materie de o fineţe greu de exprimat. Numai raţionamentul matematic nedescoperit încă va evidenţia iniţiaţilor".

Întrebare: Prin ce se deosebesc spiritele între ele?

Răspuns: "Păstrează o parte, conştiinţa nu o poate identifica, visele uneori o evidenţiază"

Victor Babeş - este rugat să spună cu ce se ocupă dincolo? "Situaţia grea a neamului meu. Luptăm prin voi şi pentru voi. Viitorul. Un neam nu piere şi mai ales un neam de eroi. Nu pot vorbi de alte preocupări cînd neamul şi ţara e în pericol. O descoperire mare în biologie s-a făcut de curînd".

- G-ral Eremia Grigorescu: "Potenţialul militar de azi nu poate decide cursa înarmărilor. Trebuie să se stabilească o diferenţă de potenţial suficient de mare pentru a da siguranţa necesară uneia din părţi. Cursa a început şi nu se va opri. Efectul va fi ciocnirea celor două forţe".

- Vasile Conta: "Spiritele reîncarnate unele se degradează, altele evoluiază. Revin pe pămînt dar nu au acest sentiment."

- Ţiţeica. Întrebare: Dacă trecerea dincolo este predestinată?

Răspuns: "Se conduce după legi ce se bazează pe calcule matematice nedescoperite vouă. Este un fel de probabilitate statistică.

Întrebare: "Este supusă legilor de care am pomenit, cu accidente datorită unor forţe exterioare neprevăzute şi care intervin cu o probabilitate mică. Există şi nepotriviri pe care nici noi nu le-am desluşit, sînt datorită unor lipsuri în cunoştinţe fizico-spirituale".

- Gh. Longinescu: "Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă. Cerşim aurul ce ne-a..... hoardele distrugerii totale..... şi ce au vrut să întroneze într-o ţară a iubirii, expresia unui francez, obiceiuri păgîne şi mai mult decît machiavelice. Dar buturuga mică va da peste cap ursa mare căci în ţara asta totul îi urăşte de moarte".

- Aurel Vlaicu: "Muscalu e cu calu, motorul nu-i de nasul lui. Was ist das: vă uitaţi pe el şi vedeţi viitorul, vă uitaţi în sens contrar şi vedeţi trecutul....." .

- Emil Fagure, ziarist: "A vorbi azi înseamnă a-i maimuţări pe vii zeificaţi şi pe morţii falsificaţi de interesele partidelor abstracte create de un geniu al răului organizat, cu scopul de a canaliza fără murmure energiile umane spre o himeră cu care moştenitorii nevolnici dar norocoşi ai acelui geniu strălucind de întunecimile infernului oprimării umane, dezgroapă cadavrele gîndirii umane..." .

PSI '91

Asociaţia Română pentru Cercetări Psihotronice îşi propune să organizeze în luna mai 1991 în Bucureşti I-ul Simpozion de Psihotronică: PSI '91. Data, locul, precum şi condiţiile concrete de desfăşurare vor fi comunicate în nr. 3/1991 al revistei.

Lucrările vor fi prezentate atît sub formă de poster, cît şi comunicări orale.

Pentru teme de interes general se vor organiza mese rotunde.

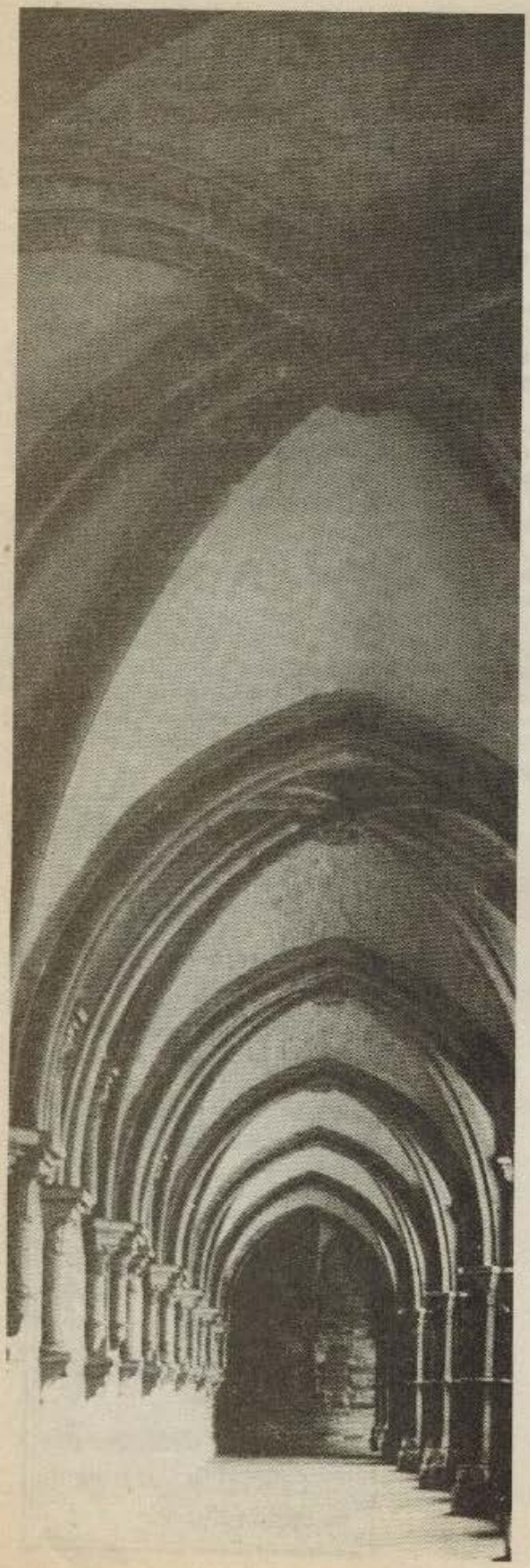

KANT CONTRA SWEDENBORG

RENATE GOCKLER - TIMOSENCO - absolventă a facultăţii de Filosofie.
A colaborat, în cadrul unui colectiv, la pregătirea unei ediţii din Im. Kant în limba română. Preocupări în domeniul problemelor filosofice ale fenomenelor paranormale.

KANT CONTRA SWEDENBORG
O dispută metafizică din punctul de vedere al psihotronicii
de Renate Gockler - Timoşenko

(urmare din nr. 1/ 1990)

În orice caz, pentru noi cei de astăzi, luarea de poziţie a lui Im. Kant faţă de ideile lui Em. Swedenborg poate, şi trebuie să fie interpretată din punctul de vedere specific al psihotronicii - în stadiul ei actual de evoluţie. Dacă din punctul de vedere al gîndirii filozofice, o mare parte din afirmaţiile titanului din Konigsberg rămîn caracteristice pentru spiritul operei sale şi, evident, pentru spiritul epocii, o parte din criticile sale, chiar cele ce ne par astăzi susţinute de o argumentaţie mai puţin solidă pentru un istoric al ştiinţei de la sfîrşitul secolului XX, reprezintă totuşi un exemplu de argumentaţie cu o structură logică coerentă, dominată de un spirit analitic, deschis la nou, însă suficient de prudent, şi de care este bine să se ţină seama în exprimarea oricăror ipoteze privind fenomenele paranormale, făcînd obiectul psihotronicii.
"Gnôthi se auton" - "Cunoaşte-te pe tine însuţi" - sfatul dat de Socrate şi gravat pe frontispiciul templului lui Apollo din Delphi, nu a fost îndeplinit decît în parte; pînă în ziua de azi omenirea nu ştie încă ce este Omul şi nici cît de mari îi sînt posibilităţile!

Comunicare prezentată la cea de-a VII-a Conferinţă Internaţională de Psihotronică de la Carrolton, Georgia, USA (Dec. 1988)

PSIHOTRONICA LA STANFORD RESEARCH INSTITUTE

D-L EDWIN MAY, doctor în fizică, directorul Programului de Cercetări pentru Ştiinţele Cognitive, de la prestigiosul Stanford Research Institute (SRI), California SUA, este un nume cunoscut în domeniul psihotronicii. În luna iunie a anului trecut, trei membri ai Asociaţiei noastre (ing. Mircea Popovici, psih. Mircea Dumitru şi subsemnatul A. T.) l-au întîlnit la Budapesta, unde d-sa a ţinut o conferinţă la Universitatea "Eötvös Loránd" pe tema ultimelor realizări ale Programului de Cercetări pentru Ştiinţe Cognitive. Cu acest prilej a avut loc următoarea discuţie.

A. T.: D-le May, a trecut destul de mult timp de cînd nu ne-am văzut - mai precis de la conferinţa internaţională de psihotronică de la Bratislava din 1983 (unde ne deplasasem ca... turişti, neputînd afişa preocupări de acest fel!), timp în care corespondenţa a rămas singurul mijloc de contact (şi aceia deseori nesigur!) dintre noi. Ştiind că Institutul de la Stanford rămîne una dintre cele mai serioase instituţii ştiinţifice din lume în care se studiază fenomenele paranormale, ce ne puteţi spune despre principalele evoluţii în această privinţă în calitatea Dv. de director al Programului de cercetări pentru ştiinţele cognitive de la S.R.I.?

E. M.: După cum probabil ştiţi, dl. Russ Targ (care împreună cu Harold Puthoff a condus programul complex de experimentări telepatice din 1976, prezentat şi în revista teoretică a electroniştilor americani "Proceedings of the IEEE") a părăsit Institutul încă din 1983 şi a fondat o firmă - "Delta Associates Inc." - care, printre altele, se ocupă şi de investigaţii de tip radiestetic sau telepatic asupra unor zăcăminte (inclusiv submarine). Mai recent şi colaboratorul său apropiat Harold Puthoff a părăsit institutul, eu rămînînd astfel conducătorul programului de cercetări în acest domeniu.

A. T.: Ce înseamnă "Program de Cercetări pentru Ştiinţe Cognitive" ("Cognitive Sciences Research Program")?

E. M.: Este o denumire generică pentru fenomenele bazate pe transfer de informaţie, cu implicaţie directă în procesul de cunoaştere; termenul, după părerea mea, realizează o cuprindere mai generală a fenomenelor de cunoaştere pe căi extrasenzoriale (telepatie, clarviziune, premoniţie). Programul nu include studiul fenomenelor psiho-kinetice (PK).

M. P.: Desfăşurarea programului are în vedere o perioadă mai lungă?

E. M.: Practic, etapa pe care o prezint la conferinţa de la Universitatea din Budapesta se încheie la sfîrşitul acestui an. Vom vedea apoi, în funcţie de cine ne va putea finanţa mai departe, dacă şi cum ne vom desfăşura ulterior activitatea. (Aici Edwin May zîmbeşte, şi, după o pauză adaugă:) În orice caz, dacă Dvs. reuşiţi să demaraţi un program de cercetare în această direcţie, şi cu un "sponsor" serios, atunci,... well, just try me!

M. D.: E greu să obţii în SUA fonduri pentru acest fel de cercetări?

E. M.: N-aş zice că e cel mai uşor lucru. De altfel, sursele de finanţare constituie în general date cu caracter confidenţial. Ele pot proveni din mai multe locuri: de la universităţi de stat sau particulare, sau de la agenţii unor firme - mari sau mici - interesate, şi, "last, but not least" din partea unor persoane particulare. Ceea ce vă pot spune este că şi programul nostru a avut multiple surse de finanţare.

M. P.: Ce ne puteţi spune despre baza materială a cercetărilor? A ridicat ea probleme deosebite?

E. M.: Aş aminti una singură: magneto-encefalograful cu care am investigat reacţiile la nivel cerebral ale indivizilor testaţi în experienţele telepatice. Un astfel de aparat (cu o putere de rezoluţie depăşind cu mult cea a aparaturii EEG cunoscute) are o complexitate, şi, evident, un cost atît de mare încît, neputîndu-se permite achiziţionarea sa, a trebuit să-l închiriem pentru perioade de activitate limitate. De altfel în SUA, după ştiinţa mea, se află în exploatare numai cinci sau şase astfel de instalaţii!

A. T.: În ce domeniu aveţi colaborări cu colegii de la Budapesta?

E.M.: Interesul major al programului de cercetări de la Stanford vizează domeniul transferului de informaţie şi, în acest sens avem deja legături de colaborare; un exemplu este cel al dr. fiz. Vassy Zoltan care a organizat conferinţa mea aici, şi care lucrează şi el în aceeaşi direcţie. La Budapesta există însă şi preocupări în domeniul fenomenelor psiho-kinetice (PK) şi colegul dr. fiz. Egely György - pe care îl cunoaşteţi şi Dvs. - are rezultate deosebit de interesante. Pentru ei călătoria în Occident nu reprezintă nici o greutate, aşa că legăturile se pot menţine în mod eficient. Nimic nu poate înlocui contactele personale.

A. T.: Ne puteţi spune ceva despre colaboratorii Dvs. de la "Cognitive Science Program"?

E. E.: Echipele de lucru sunt alcătuite după criterii inter-disciplinare, fapt de o mare importanţă mai ales în etapa actuală, cînd se încearcă modelări ale fenomenelor. În acest sens continui să colaborez de exemplu cu d-ra Beverly Humphrey, pe care aţi cunoscut-o şi Dvs, - o bună matematiciană cu care am elaborat un model bazat pe mulţimi "fuzzy".

A. T.: În încheiere o întrebare cam clasică: cum vedeţi de pildă o colaborare cu Asociaţia noastră?

E. M.: Sunt convins că domeniul oferă destule oportunităţi, cum ar fi studierea modului de influenţare a capacităţilor de percepţie extrasenzorială a unui individ, prin procedee bioenergetice, (de studiul cărora am aflat că vă ocupaţi). Problematica în general e vastă, dar noi ne-am limitat, în acest Program, numai la aspectele informaţionale. Bineînţeles că o astfel de colaborare depinde de mulţi factori îndeosebi de natură materială, care, cel puţin în Occident trebuie foarte precis definiţi. Să sperăm că viitorul nu ne va decepţiona. În orice caz găsesc că intrarea în "legalitate" a Asociaţiei Dvs. este un început bun! Good luck!

A. T.: Vă mulţumim pentru amabilitate şi sperăm ca într-unul din numerele următoare ale revistei noastre să putem prezenta unele detalii legate de experimentele Dvs. din cadrul acestui Program.

A consemnat:

Al. Timoşenco

THALITA KUMI

Iisus venea de pe mare. Urma să viziteze ţinutul gadarienilor, un trib din Israel a cărui nume provine de la Gad, fiul lui Iacob. În drum fu oprit de localnicul Iair - o căpetenie a sinagogii din această aşezare. Omul se închină cu umilinţă, apoi plin de mîhnire dar cu adîncă încredere i se adresă cu glas domol: "Fiica mea a murit de curînd, dar venind pune mîna ta peste ea şi va fi vie" (Matei 9, 18). În sufletele ucenicilor se strecură o tulburare neîncăpătoare. Simţiră toată patima părintească a bietului ins îndoliat.

Iair vorbise rar. Cu neţărmurită rîvnă de a-şi mai vedea odată fiica zîmbind, copilărindu-se, jucîndu-se prin casă şi prin preajma ei. Era convins că germenul vieţii ucis în fiica sa putea fi reînviat, că tot ce are lumea în închiderile ei poate fi deschis cu o simplă şoaptă de fiul Omului. În faţa acestui munte de credinţă Iisus se înduplecă pe dată. Ascultă rugămintea cernită de durere a mai marelui sinagogii gadarienilor şi se îndreptă, împreună cu Petru, Iacob şi Ioan spre casa acestuia. Iair se dezlegă de tristeţe. În cîteva clipe învăţă că moartea poate însemna viaţă dacă sensul ei e credinţa în Cel ce i-a dat toate sensurile. Ajunseră la căpătîiul copilei. Aici era numai jale şi plînş. Fetiţa zăcea neînsufleţită. Pe chipul, pînă nu demult suav şi frumos, se adînciseră urmele vinete ale nefiinţei. Pleoapele închise întunecaseră lumina din ochii ei întrebători. Iisus îi prinse o mînă. O ridică încet. Era rece şi albă ca varul. O mîngîie uşor ca o boare. Apoi o strînse duios între degetele Lui dătătoare de viaţă. Aievea cum i-ar fi luat pulsul. Privi chipul vînăt, imobil şi îngheţat al copilei moarte. Rosti cu glas ceresc: "Thalita kumi" - copilă, ţie îţi spun, scoală-te" (Marcu 5, 41; Luca 8, 54). Fetiţa s-a ridicat sprintenă ca dintr-un somn. Dintr-o abia începută aţipire. Vălul morţii dispăruse precum o arătare. Obrajii micuţei făpturi se colorară de viaţă. Se rumeniră ca de o necuvenită emoţie. Umbrele morţii se topiseră în flăcările de credinţă a lui Iair. În luminile puterii lui Iisus. Fetiţa coborî din patul în care murise. Privi cu ochi tainici, cu liniştea recunoştinţei, chipul Renăscătorului. Îl privi iubindu-l. Revenită din tîrziul nefiinţei, trăind îndeajunsul vieţii se apropie cu dragoste de Cel ce o înviase din moarte. Îi zîmbi. Semn că recunoscuse iubirea lui nemărginită faţă de toţi copii lumii. Semn de inocenţă şi gratitudine. Asimilîndu-se vieţii, mica făptură aduse în casa în care se născuse cu 12 ani în urmă temeiuri din temeiul necunoscut al Cerului. Fiica lui Iair a fost înviată de fiul Omului. Contemporanii săi au asistat la un MIRACOL. Cum putem noi cei de azi explica astfel de evenimente fascinante dincolo de determinările materiei, dincolo de răspîntiile cunoaşterii? Cum putem prefigura înţelesul unor fenomene cărora nici logica, nici medicina, nici biologia şi nici o altă ştiinţă nu le poate asigura o evidenţă nici a cauzelor nici a efectelor lor. Dar fiindcă multe din acţiunile lor dau contururi universale şi individului uman, îndemnîndu-l să se caute şi pe sine în sine şi în lume pentru a realiza actul imanenţei cu Creatorul, coordonarea voinţei şi a minţii spre înţelegerea miracolelor învierii nu dintr-o moarte clinică ci din una biologică, definitivă, constituie o datorie de extindere a cunoaşterii, o cale de acces spre spirala evoluţiei spirituale, un mijloc de apropiere de originea Universului.

Cu ce se poate începe această tentativă de spargere a barierelor spaţio-temporale? Cu teoriile ce caută viul în probabila sa eternitate? Nu numai. E absolută nevoie să ieşim din prizonieratul biologicului. Să ne adîncim în fizică şi metafizică. Să folosim aparatură optică, medicală şi chimică iar rezultatele obţinute să le analizăm cu rigoare după toate datele logicii şi ale observaţiei. Dar concluziile nu vor putea scoperi adevărul dacă nu aprofundăm religiile cu caracter universal atît cele revelate cît şi cele naturale, dacă nu ne vom apropia de geometria mincovskiană ce leagă spaţiul şi timpul într-o entitate unică, cvadridimensională, de cercetările fizicii gnostice cu savanţii ei de la Princeton şi Pasedena, de lucrările de laborator ale lui Jean Charon, de toate scrierile lui Blaise Pascal după perioada în care nepoata lui fusese vindecată de fistule TBC, la ambii ochi, prin simpla atingere cu un spin din coroana purtată de Iisus, spini păstraţi în Muzeul catedralei Nôtre Dame, etc. Dar toate acestea într-un alt articol. Pînă atunci să mai întîrziem puţin asupra miracolului învierii fiicei lui Iair. Să descompunem cîteva sensuri. În această viaţă zbuciumată, tulburată de îndoieli, călcata de strîmbătăţi, gestul anulării morţii, a readucerii la viaţă, înseamnă înainte de toate reluarea începutului. Din punct de vedere al logicii kantiene resurecţia fetiţei lui Iair este o judecată sintetică, adică aducătoare de nou sau ,cum spunea Constantin Noica "logica invenţiei" condiţie a genialităţii. Iisus este mai mult decît un geniu. El este creatorul însuşi al lor. El răstoarnă toate legile naturii transformînd cadavericul în formă gingaşă de viaţă. El produce un fenomer pe care nu l-a mai făcut nimeni nici înainte şi nici după fiul Omului în toată existenţa acestei planete, vădindu-se stăpînul unic, absolut al integrărilor şi dezintegrărilor, al energizării şi dezenergizărilor telurice şi cosmice. El s-a oprit asupra acestei fetiţe pentru că tatăl ei era foarte credincios, era în deplină armonie cu legile armonici, pentru că era el însuşi expresia ordinii universale. Copilului unui astfel de părinte i se poate reda cutezanţa învierii, a devenirii şi redevenirii. A îndurărilor, a prăbuşirilor fizice şi biologice şi a reordonării lor, a ţelului lor. "Thalita kumi" este în acelaşi timp amplificarea dorinţei de confruntare, de acceptare a dimensiunii urcuşului, a povîrnişurilor nedezvelite încă, ascunse în fiecare mîine şi uitate în fiecare ieri. Revenirea la viaţă a acelei copile a fost şi este sacralizarea omului, consonanţa bucuriei şi a durerii. Tocmai această îngrămădire de contraste ireconciliabile într-o unitate plină de armonii constituie miracolul în sine, viaţa în sine. Celulele mor pentru a naşte celule. Seminţele putrezesc pentru a naşte firicelul fraged, suav, îmbibat cu clorofilă care va creşte şi va da alte seminţe cu acelaşi destin. Numai că Iisus nu a lăsat să putrezească sămînţa A recompus-o în forma ei dătătoare de farmec.

"Thalita kumi" aceste cuvinte rostite cu candoare şi iluminare, cu blîndeţe şi certitudine, cu croiala cerească a poeziei eternităţii venea din prea plinul cunoaşterii tuturor piedicilor şi tuturor înălţărilor. "Ridică-te copila mea" a însemnat pentru toţi cei ce au asistat la acel miracol nu numai revenirea la trăirea

pământească ci şi la cea spirituală. Este materializarea adevărului despre divinitatea lui Iisus, este rostirea împăcării vieţii cu moartea, a spiritului cu materia. Este transformarea umbrei opacelce a nefiinţării în lumina celestă a fiinţării, a autosporirii de sine.

Odată ridicată de pe patul morţii, copila a reintrat în limanul cosmic. Printre flori şi printre stele. Pe pământ, printre planete şi galaxii. A cerut să i se dea puţină mîncare. A înfulecat aidoma cum fac toţi copiii lumii acesteia apoi a plecat la joacă. Joaca este experienţă. O modalitate a vîrstelor mici de înţelegere a luptei cu viaţa. Prin acest gest conştiinţa negaţiei a devenit plasma afirmaţiei. Tainele universului au intrat, prin fiica lui Iair, în comuniune cu firea omenească.

Acest miracol ca şi învierea lui Lazăr, după ce corpul acestuia intrase în descompunere şi toate celelalte vindecări şi minuni săvîrşite de fiul lui Dumnezeu pe acest pământ au constituit o uriaşă forţă a redevenirii umanităţii, a îndumnezeirii moralei oamenilor, a ascensiunii iubirii de aproapele, a virtuţilor şi ardorilor creştine.

Logica substanţială a acestui uluitor eveniment a dat ucenicilor lui Isus tăria să înfrunte inimaginabile prigoniri şi schingiuiri, le-a dat suportul volitiv al abandonării de sine, a deschis calea asimilării "individului uman" cu "generalul divin". Această logică i-a relevat sfîntului Pavel resursele schimbării sale din prigonitor sălbatic al creştinilor în apostol al neamurilor. I-a desăvîrşit inspiraţia de a scrie efesenilor, romanilor, evreilor, filipenilor, etc pentru a-i îndemna la "sfinţenie", "la răbdare", "la grija pentru cugetele celor slabi", "la strîngerea ajutoarelor pentru fraţi" ş.a.m.d.. Dat fiind că în acea fetiţă "toate însuşirile se găseau într-o potrivire minunată" cum spune abatele Bougaud înţelegem că iubirea lui Iisus e fără de margini pentru toate firile ce iubesc iubirea, ce-şi repetă credinţa cu fiecare faptă bună. Înţelegem că "Thalita kumi" este eternul imbold al ascensiunii materiei inerte spre veşnicia spiritului, a vieţii, a iubirii de viaţă.

prof. Dionisie Dărău

UN MODEL INFORMAŢIONAL AL PSIHICULUI

DE CE BIOTERAPIA NU ARE UN SUCCES ABSOLUT?

ing. Andrej Dragomirecky - PRAGA

Autorul articolului, inginer electronist, conduce laboratorul de cercetări psihiatrice (Catedra de Electronică Medicală) de la Universitatea Carolină din Praga. Are o serie de lucrări privind modelarea proceselor psihice şi mentale, psihologie cibernetică, precum şi experimente în domeniul fenomenelor paranormale, unele în colaborare cu dr. Z. Rejdak sau cu ing. R. Pavlita. Comunicări prezentate la Conferinţe Internaţionale de medicină, psihologie şi psihotronică. În prezent, conduce o grupă de studiu şi experimentare în domeniul dianeticii, de inspiraţie scientologică. Membru asociat al ARCePs şi consultant ştiinţific al revistei "Frontiera Psi".

Din punctul de vedere al teoriei sistemelor cu reglare automată, omul poate fi privit şi el ca un astfel de sistem, mai exact avînd psihicul ca subsistem de comandă, iar organismul, ca sistem comandat (fig.1). În acelaşi mod poate fi studiat şi procesul complex de interacţiune informaţională dintre om şi mediul său înconjurător: de la captarea informaţiei din mediu la prelucrarea ei şi la transmiterea uneia noi către mediul ambiant. Un astfel de model este reprezentat schematic în fig.2. Aici "psihicul" este reprezentat de tot ceea ce este legat de informaţie, adică de captarea, transmisia, prelucrarea, memorarea şi emisia ei din nou în mediul ambiant. Am putea considera, de fapt, că în timp ce purtătoarea materială a informaţiei (sistemul nervos, de pildă) aparţine organismului, informaţia purtată aparţine psihicului. Este o similaritate aici cu partea de "hardware" şi de "software" a unui sistem de calcul.

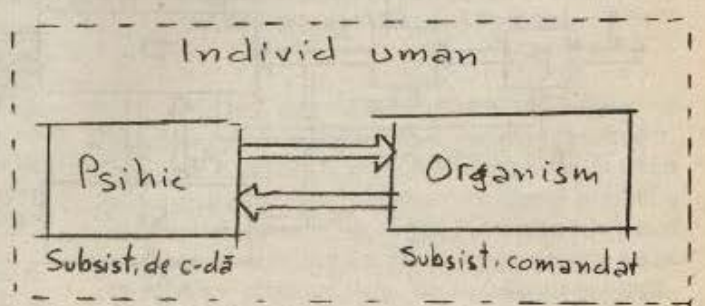

fig. 1 - Individul uman ca sistem cu reglare automată

Din punctul de vedere de mai sus, componentele psihicului uman, figurate ca blocuri în schema din fig.1, sînt distincte ca funcţiuni îndeplinite, în timp ce amplasarea lor în organism nu este în mod obligatoriu la fel de delimitată. Avem, astfel, următoarele părţi componente:

R- subsistemul de receptori care colectează informaţii din mediul ambiant (aici se includ nu numai receptorii corespunzători celor 5 simţuri cunoscute, ci şi cei interni, care captează informaţii privind starea unor organe interne, receptorii de durere, presiune, echilibru, etc). Mergînd mai departe cu analogia cu sistemele de calcul, vom defini un bloc (subsistem) "generator de tact" T, care dă "tactul" de temporizare al tuturor operaţiunilor efectuate asupra informaţiei (şi care, evident, este legat de bioritmica organismului); se poate vedea că acţiunea acestuia afectează toate celelalte părţi componente ale psihicului. În acelaşi mod, putem defini un "cuvînt de intrare" (I), respectiv de "ieşire", (O), ca fiind întreaga informaţie care, pe durata unui ciclu dat de T, este adusă la intrarea, respectiv la ieşirea întregului sistem. Se observă totodată că subsistemul de receptori R mai are o intrare notată cu Fr; aceasta reprezintă semnalul de ajustare a receptorilor în scopul optimizării primirii informaţiei (de exemplu, adaptarea musculaturii ochiului la variaţia cantităţii de lumină incidentă).

A- elementul de insumare, în care se face adunarea semnalelor de la receptori şi de la "conştient" (notat cu C), adică

T -> R+Ca

unde Ca este un răspuns ("comentariu") sosit din "conştient" iar T, elementul sincronizator.

Funcţiile conştientului sînt multiple, dar esenţială aici este cea de comandă a subsistemelor organismului, ce se efectuează ţinînd seama de criteriile de optimizare a funcţionării acestora (este ilustrativ exemplul unui termostat). Criteriul general al funcţionării tuturor subsistemelor comandate de psihicul uman ar putea fi rezumat sugestiv la un singur cuvînt: "Supravieţuieşte". Pe de altă parte, una din celelalte funcţii ale conştientului este aceea de a evalua "calitatea" supravieţuirii şi de a alege, dintre multiplele posibilităţi de comportament, pe aceea care corespunde cel mai bine situaţiei concrete date. Pentru aceasta conştientul necesită intrări şi ieşiri. Una din intrări este Fe, aici cuvîntul de intrare cuprinde toate informaţiile de care are nevoie organismul, şi provine din subsistemul de prelucrare P prin intermediul filtrului F. Legătura dintre conştient şi procesorul P este în ambele sensuri, conştientul transmiţînd de asemenea informaţii către procesor pe calea Cp.

V- subsistemul "vitalităţii"; poate fi comparat cu o măsură (etalon) folosită de conştient pentru a avea o imagine despre condiţiile necesare supravieţuirii întregului organism. Este într-un fel, o balanţă ce se înclină mereu, fie în partea "pierderilor", fie în cea a "cîştigurilor" energetice, informînd în permanenţă conştientul despre aceasta.

M- memoria pe termen lung;

S- memoria pe termen scurt;

E- sistemul de efectori.

În memoria M este adus cuvîntul D provenind din analiza stării actuale, prin R şi A, deci şi cu contribuţia dată de Ca. La ieşirea memoriei M, pe canalul Mp, către procesor, apare **întreaga** informaţie asociată cu evenimentul sau starea dată (memorie asociativă). În mod normal, însă, în stare de veghe, doar o parte din această informaţie ajunge la conştient, prin filtrul F. În anumite condiţii (de exemplu, hipnoză), efectul filtrului poate fi exprimat şi apare întreaga informaţie, altfel inaccesibilă. Astfel, de exemplu, anumite amintiri legate de emoţii neplăcute, dureri, etc., chiar dacă nu ne sînt readuse în întregime la nivelul conştientului, ne transpun, totuşi, într-o stare de disconfort sau nelinişte.

În aceste cazuri, este afectat şi semnalul ("comentariul conştientului") Ca; aşa de exemplu, mergînd la dentist pentru o urgenţă - dureroasă - întreaga noastră atenţie este încărcată cu senzaţia de durere, de neplăcere, şi în acest caz, conţinutul informaţional al lui Ca este foarte sărac. În acelaşi timp, dacă

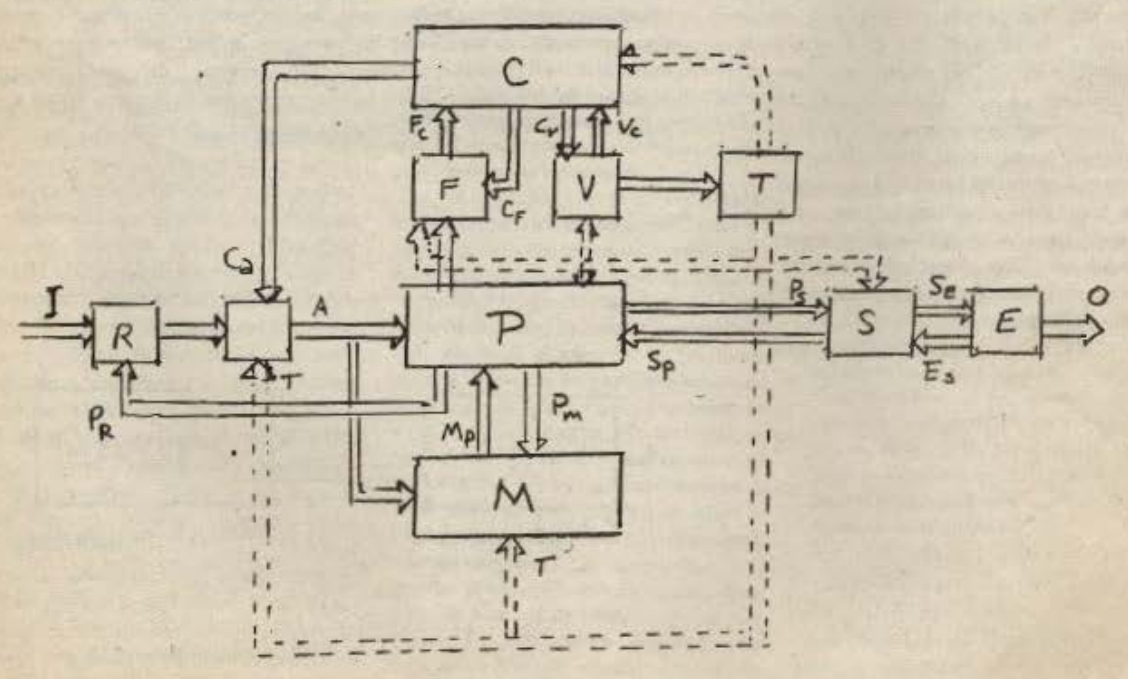

fig.2. Model informaţional al psihicului uman

mergem cu trenul şi pe fereastră vedem un peisaj pitoresc, vacanţa este în faţă şi, eventual, avem şi o companie plăcută, "cuvîntul de intare" va conţine întreaga informaţie primită pe toate canalele, plus comentariul Ca din partea conştientului, care va descrie exact starea în care ne aflăm. Se vede limpede că în primul caz, înregistrarea evenimentului se face cu un Ca redus la un minim necesar doar să mobilizeze rezervele organismului pentru supravieţuire.

Astfel de înregistrări se numesc **engrame** şi reprezintă cauza multor tulburări de-ale noastre, afectîndu-se în mod nebănuit comportamentul în orice clipă. De exemplu, simpla vedere a unui accident rutier poate declanşa readucerea unei astfel de engrame a unui eveniment similar, în care o persoană a fost implicată cu mult timp în urmă (înregistrare conţinînd în principal senzaţii de durere şi spaimă, cu un comentariu Ca asupra incidentului, extrem de redus) şi, deci, imaginea "vechiului" accident nu revine ca atare în minte, persoana începînd să aibă senzaţii neplăcute (migrene, anxietate, etc.). De aceea, un tratament prescris de un medic, în acest caz, poate înlătura efectul - durerea, anxietatea - dar nu cauza, care reapare după un timp.

În lumina celor de mai sus, evoluţia unei astfel de tulburări sau afecţiuni comportă cîteva faze, şi anume:

a) faza latentă; imediat după producerea evenimentului determinant al engramei, cînd înregistrarea s-a făcut în memoria M, dar nu a existat situaţia care prin mecanisme asociative să recheme din memorie engrama respectivă. Pentru anumite evenimente, această fază poate fi lungă, comparabilă cu durata unei vieţi omeneşti.

b) faza restimulativă, în care mecanismele asociative readuc la suprafaţă vechea înregistrare din memorie, iar efectul negativ începe să se manifeste.

c) faza simptomatică, a cărei instalare este condiţionată de o intensitate sporită a restimulării sau de repetarea acesteia şi în care se manifestă extern o stare de funcţionare anormală a unor părţi din organism. Apar dureri, comportări inadecvate situaţiei reale, etc.

d) faza letală; se poate instala atunci cînd starea de boală ajunge într-un astfel de stadiu încît nici-o intervenţie regulatoare nu mai poate menţine organismul la nivel de supravieţuire.

Există deja procedee psihoterapeutice, care prin readucerea în minte a incidentelor producătoare ale traumelor respective, readucerea pe deplin conştientă, dau posibilitatea refacerii legăturilor logice - care lipsesc în cazul engramelor, cu Ca sărac informaţional - şi măresc astfel capacitatea de autoapărare a organismului. În aceste cazuri este împiedicată ajungerea în faza letală (psihoterapia abreactivă).

În lumina celor afirmate mai sus, apare acum limpede de ce o bioterapie nu poate da întotdeauna rezultate pozitive **definitive**. Activitatea bioterapeutului, indiferent de modelul de mecanism adoptat, este una care lasă intacte înregistrările din memorie legate de experienţele traumatice. În cel mai bun caz, rezultatul acţiunii bioterapeutului poate readuce pacientul în starea de sănătate în care afecţiunea era latentă. Dacă nu apare efectul de restimulare, rezultatul apare ca permanent; în caz contrar, evoluţia va cunoaşte fazele de mai sus.

Teoria enunţată explică o mulţime de fenomene legate de psihologia personalităţii şi, totodată, are o mare importanţă în tratarea afecţiunilor psihosomatice (multe dintre cele "somatice" sînt, de fapt, "psihomatice", şi din această cauză, terapia lor ar trebui esenţial modificată).

(Traducere: A. T.)

CERCETĂRI DE BIOLOCAŢIE MARINĂ

Căpitan de cursă lungă Claudian Dumitriu

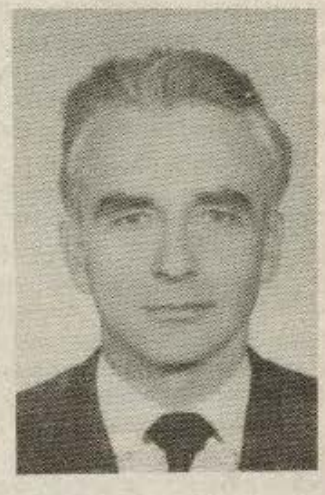

Căpitan de cursă lungă Claudian Dumitriu - inginer automatist. A lucrat la Institutul de Proiectări pentru Automatizare, în Bucureşti şi la Constanţa. Lucrări experimentale (testări, investigaţii pe teren) în radiestezie, precum şi teoretice (elaborare de modele).

CERCETĂRI DE BIOLOCAŢIE MARINĂ
căp. de cursă lungă Claudian Dumitriu

Din cele mai îndepărtate vremi s-a observat că există oameni cu însuşiri deosebite, naturale sau dobîndite, care şi le manifestă în diferite moduri. Astfel în China antică erau oameni care indicau celor care-şi construiau case dacă locul ales este bun sau rău, făcînd nişte determinări cu ajutorul unor beţişoare subţiri. Locurile rele erau acelea cu accidente geologice (falii, cavităţi naturale în pămînt, contururi de zăcăminte, etc.). În Biblie se arată că în timpul fugii din robie a evreilor din Egipt, ajungînd în pustiu conduşi de Moise, evreii au început să sufere de sete. Atunci Moise cu un toiag de lemn, a lovit într-o stîncă

(indicînd locul unde se găsea apă-n.ns.) din care a ieşit apă, evreii potolindu-şi setea care-i chinuia. La noi (ca şi în alte ţări) în mod asemănător s-au depistat sursele de apă pentru fîntîni de către ţărani fîntînari sau chiar unele zăcăminte de ţiţei pe Valea Prahovei, de aur în Munţii Apuseni, etc.

Conform unor documente scrise, amplasarea unor sonde petroliere în jud. Prahova, între anii 1930-1942, aparţinînd societăţilor petroliere Astra Română, Union, Concordia, etc., a fost făcută pe baza determinărilor radiestezice ale ing. Simu Simeon, care a precizat poziţia, adîncimea, natura şi bogăţia zăcămintelor de ţiţei sau gaze naturale, aşa cum arată procesele verbale încheiate şi autentificate de către notarii locali din acel timp, din zonă.

În toate ţările lumii, există legende şi mărturii despre oameni care puteau indica locurile unde se găsesc zăcăminte de ţiţei, aur, sare, etc.

În U.R.S.S., S.U.A., Franţa, Cehoslovacia, Bulgaria, fenomenele de biodetecţie (determinarea direcţiei la o ţintă în afara posibilităţilor de percepţie normale ale organelor de simţ), biolocaţie (determinarea poziţiei unor ţinte aflate în afara posibilităţilor normale de percepţie ale organelor de simţ), radiestezie (recepţionarea unor semnale purtătoare de informaţii în subconştient şi decodificarea acestora, pentru precizarea parametrilor poziţionali, cinematici, etc., ai ţintelor generatoare aflate în subsolul pămîntului sau sub apă - zăcăminte, obiecte, ruine, goluri, etc. - fără aparate de măsură), telechinezie (deplasarea sau deformarea unor obiecte, structuri fizice, etc.), telegnoză sau premoniţie (prevederea viitorului), materializări-dematerializări sau energizări-dezenergizări ale diferitelor structuri şi sisteme materiale, etc., sînt studiate intens, în scopuri militare, economice, medicale, ştiinţifice, terapeutice, sociale, etc.). În acest scop au fost create institute, sau chiar sisteme de institute (în URSS, Bulgaria, SUA, etc.) pentru abordarea multidisciplinară a acestor fenomene complexe, obţinîndu-se rezultate deosebite. În alte state au luat fiinţă sindicate şi asociaţii naţionale ale radiesteziştilor (Franţa). Sediul Asociaţiei Internaţionale a radiesteziştilor este în Franţa la Paris. Periodic se organizează congrese, simpozioane, etc., ultimele avînd loc la Paris, Praga, Varşovia, Moscova (1990), iar unele asociaţii editează publicaţii periodice (Franţa - revista "L'inconnu" - lunară). În Franţa şi SUA în cadrul poliţiei şi al filialei Interpol sînt utilizaţi un mare număr de radiestezişti specializaţi în descoperirea de persoane dispărute, de traficanţi şi depozite de droguri şi arme, etc. Există numeroase persoane particulare care practică aplicaţiile practice ale acestei ştiinţe (psihotronica) ca profesie, în domeniile: consulting-ul în afaceri, matrimonial, politic, militar, etc., sau diferite tipuri de bioterapii energizante (Rhei-Qi, Lao-Gong, etc.) cu efecte benefice asupra stărilor de sănătate şi vigoare, etc.

În cadrul cercetărilor fundamentale efectuate în 1978 privitoare la biocîmpul sistemelor vii (umane, animale, vegetale) a zonelor, funcţiilor şi parametrilor caracteristici biocîmpurilor (ca spaţiu permanent însoţitor pe timpul vieţii al sistemelor vii în care acestea îşi extind influenţele şi o parte din activităţile bioenergetice) autorul a făcut numeroase experienţe, pentru confirmarea sau aplicarea ipotezelor de lucru, sau a aparatului teoretic propriu construit. Dintre acestea se pot reda următoarele:

- Pe data de 21.10.1983, împreună cu un grup de colaboratori, cu ocazia unei ieşiri în mare din Constanţa spre Capul Midia, autorul a determinat prin biodetecţie, închis într-o cabină fără vizibilitate, sub control de pe o navă în marş, direcţii la geamanduri, bărci, aflate la cca 5 km, la nave aflate la distanţe între 17-34 km (dincolo de orizont),

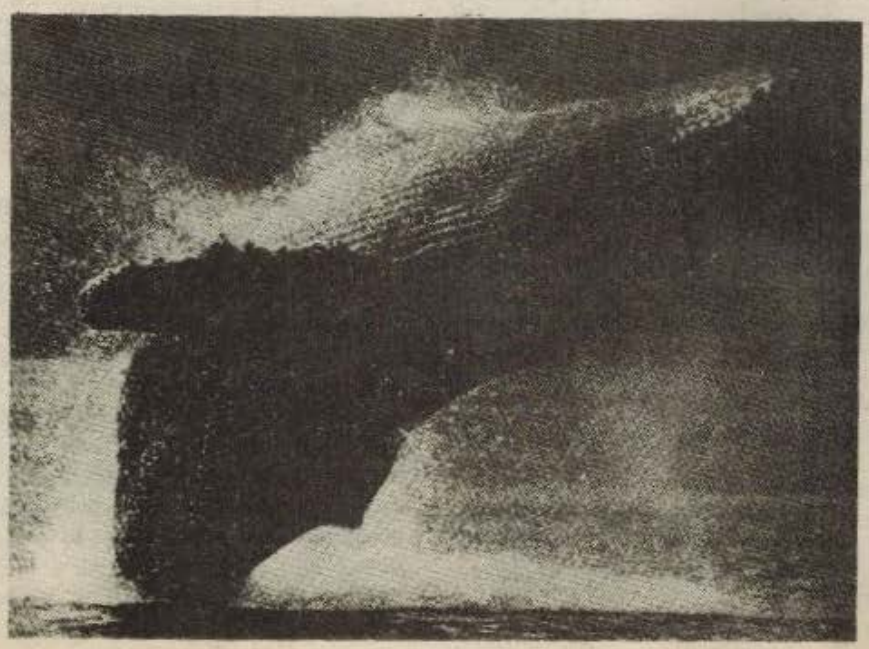

etc., distanţele şi ţintele fiind confirmate prin radar-ul navei. Cu această ocazie s-a reperat poziţia unei epave scufundate la 25 m de la 1 km distanţă, confirmată ulterior de scafandri autonomi, care după o zi de lucru au scos la suprafaţă şi clopotul navei scufundate pe care era inscripţionat: "AMSEL HAMBURG 1910", ajuns ulterior la Muzeul Marinei din Constanţa. În acest context au fost biolocaţi şi urmăriţi şi scafandrii autonomi în deplasare la imersiune.

- Un alt experiment de biolocaţie a fost realizat în premieră de autor în lunile decembrie 1985 - ianuarie 1986. Comandînd mineralierul BĂCEŞTI cu un deplasament de cca 83.000 tdw încărcat, al I.E.F.M. NAVROM Constanţa pe ruta Narvic - Norvegia spre Anvers - Belgia, s-a iscat o furtună foarte puternică care a bîntuit vreo cîteva zile. Datorită curenţilor de maree foarte puternici din Marea Nordului, a vîntului de forţa 12 B.S., a valurilor foarte mari, a cerului acoperit, a ceţei foarte dese (vizibilitate sub 100 m) şi a defectării aparaturii de determinare a punctului navei prin satelit şi prin radio, a prezenţei în zona probabilă de navigaţie a fundurilor mici şi a unei erori probabile de punct de cca 30 km (confirmată prin determinările ulterioare), situaţia navei, mărfii şi echipajului devenise foarte critică, periculoasă. Şansele de a scăpa fără un eveniment maritim negativ (eşuare, avariere a navei, care în condiţiile existente duceau în mod sigur la pierderea vieţii echipajului, a mărfii şi a navei) scăzuseră foarte mult. Radarele de la bord, cu toate performanţele lor tehnice, nu mai arătau în jurul navei decît o pată albă pe o zonă de cca 6 km pe rază, datorită valurilor foarte mari care creeau ţinte false şi a ceţei dese din zona de navigaţie. Micşorarea adîncimilor apei, în drumul navei, indicate de sonda ultrasonoră, a impus micşorarea vitezei de deplasare a navei. În condiţiile existente ancorajul sau lăsarea la apă a unei părţi din lanţul ancorei pentru evitarea eşuării navei, ar fi dus la pierderea acestora, fără a evita eşuarea şi distrugerea navei cu tot ceea ce era la bord.

Determinarea punctului navei pentru a poziţiona şi evita pericolele posibile din drum, devenise vitală. Ofiţeri, marinari, motorişti, sesizaseră periculozitatea situaţiei, astfel încît înafara personalului de serviciu din compartimentul maşini, puţini membri ai echipajului mai erau prin cabine, în interioarele inferioare ale navei.

Neliniştea se citea pe toate feţele, însă tot echipajul se străduia să execute cît mai bine dispoziţiile primite şi sarcinile proprii.În această situaţie disperată am apelat în premieră mondială la procedeele biolocaţiei. Am ales după hartă un reper caracteristic pentru biodetecţie - două geamanduri radar - reflectoare foarte apropiate, invizibile în acel moment prin radar sau cu ochiul liber (reconstituirea a arătat că în acel moment ele se găseau la circa 16 km de navă), poziţionate pe hartă. Închis în camera hărţilor, fără vizibilitate exterioară, avînd o echipă de ofiţeri în timonierie pentru siguranţa navei şi consemnarea navigaţiei, am executat bionavigaţia, determinînd biorelevmentele prova succesive la repere, consemnate de ofiţerul cu navigaţia, căruia i le comunicam. Determinările s-au făcut cu ajutorul a două indicatoare în formă de "L". O perioadă de cca 2,5 ore, fără ca echipa de ofiţeri să intervină sau să confirme observarea reperelor în radare sau vizual (conform instrucţiunii pe care le-o făcusem anterior) atunci cînd acestea au intrat în cîmpul vizual al lor. Determinările ulterioare au arătat că eroarea în plan orizontal între relevmentele adevărate şi acelea biolocate, nu au depăşit niciodată 2,5 grade şi aceasta numai atunci cînd ţintele, avînd dimensiuni mari, erau la distanţă mică de navă. Direcţia de repere a fost determinată sigur, schimbînd apoi drumul navei cu 13 grade la stînga, astfel ca nava să treacă "lipit" de repere pentru a putea fi văzute pe ceaţa existentă. După indicarea traversului la repere, am ieşit afară din camera hărţilor aruncînd indicatoarele şi am observat împreună cu ofiţerii bordului geamandura reper inscripţionată caracteristic, cu schelet metalic negru cu dungi galbene şi numărul de ordine indicate pe hartă, situată în stînga navei la cca 30 m conform intenţiilor iniţiale ale comandantului. Nava a fost adusă astfel într-o poziţie sigură prin mijloacele radiestezici, reacţiile operatorului au fost continui, puternice, sigure. Bionavigaţia a fost trecută în jurnalul de bord al navei "BĂCEŞTI" conform regulilor, certificînd această premieră cu parametri ieşiţi din comun.

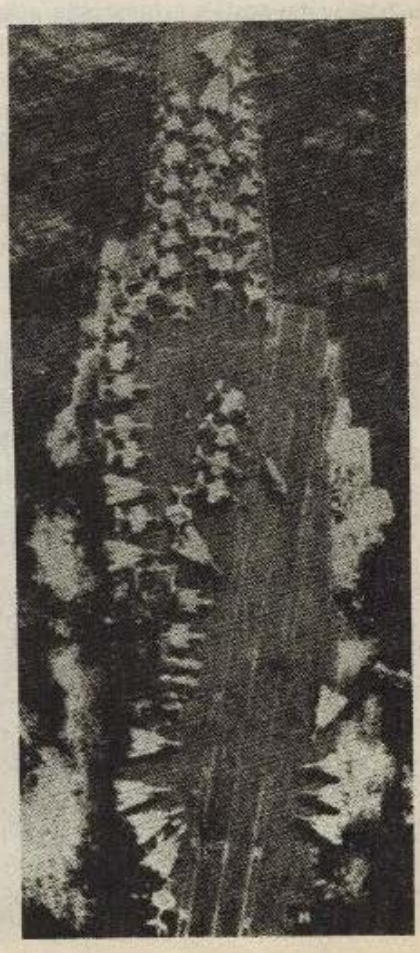

INTERACȚIUNI BIOLOGICE LA DISTANȚĂ

dr. Eugen Celan

INTERACȚIUNI BIOLOGICE LA DISTANȚĂ

Eugen Celan.

Spre deosebire de sistemele fizice, sfera biologicului în special aspectele transferului energetic și informațional între structurile vii, ridică încă multe necunoscute. Exemplul cel mai direct este poate marele capitol al interacțiunilor energetice și informaționale implicate în schimburile la distanță în și între sisteme biologice și în primul rînd de fenomenele de tipul interacțiunii om-plantă, descoperită de către Backster. Aceste aspecte și altele de aceeași natură, l-au făcut pe Schrödinger să afirme: "Rezultă că materia vie cu toate că nu eludează "legile fizicii" așa cum au fost stabilite pînă acum, poate implica și "alte legi ale fizicii" încă necunoscute, dar care odată relevate, vor deveni o parte la fel de esențială a acestei științe, ca și primele".

Multitudinea de forme de energie manifestate în organismele structurate biologic și legat de ele, interacțiunile la distanță de tipul organism animal-plantă și plantă-plantă, par a fi legate de ceea ce în ultima vreme se conturează sub conceptul de "biocîmp".

Constatăm astfel că legat de prezența biocîmpului, se conturează ideea că multe dintre noțiunile noastre sînt recepționate fără ca noi să fim conștienți de aceasta. În acest context, noțiunea de "ecoinformație" introdusă de A. Timoșenco și G. Constantinescu, conturează cadrul larg pe care transferul informațional îl joacă nu numai în și între sistemele biologic organizate, ci și în cadrul mult mai larg legat de materia vie și cea nevie, atît la ecosisteme cît și la oricare dintre subsistemele acestora.

Remarcînd paralelismul existent dintre manifestările bioelectrice înregistrate la plante și animale, lucrările lui J. Chandra Bose, sugerau încă din 1900 prezența unui cîmp de acțiune biologică. Existența unui biocîmp uman, fusese de altfel conturată prin lucrările lui A.Sturmann, reluate de către von Reichenbach. Cercetările ulterioare ale lui A. Gurvici asupra razelor mitogenetice, cele ale lui Rossi și Facchini, ale lui F. A. Popp, R. Dobrin și alți cercetători de marcă, asupra emisiunilor fotonice în spectrul vizibil și UV la plante și om , au demonstrat clar prezența unor forme radiative de disipare energetică, care prin cîmpurile create sînt capabile să inducă schimburi de informație biologică la distanță.

Studiile lui Pierakos și De la Warr, au constatat prezența unor cîmpuri luminiscente, diferit pulsatorii, variind între 10 și 30 pulsații pe minut, la frunzele de plante, în funcție de orientarea lor față de punctele cardinale. Lucrările lui G. Lakhovski, au demonstrat capacitatea unor cîmpuri de radiofrecvență de a interacționa cu organismele vii, producînd stagnarea evoluției unor procese neoformative maligne.

Lucrările lui Kirlian, Szent-Gyory, Adamenco, Sedlak, au demonstrat ulterior prezența unor configurații energetice ce acompaniază structura fizică a organismelor biologice, cunoscute sub denumirea de bioplasmă.

Problematica aceasta capătă valențe sporite printr-o implicare imediată de natură practică, cînd este privită în contextul interacțiunilor desfășurate în spațiul de reacție inter și intracelulară precum și în interstițiile și țesuturile unui organism. În acest sens, lucrările acad. V. Kaznaceev, demonstrînd "efectul citopatic în oglindă", prin care s-a arătat că celule bolnave induc în cele sănătoase aflate la distanță, numai pe cale radiativă și în lipsa oricărui alt contact direct, modificări citopatologice identice cu cele ce le-au provocat noxele toxice sau agenții virali, au o majoră implicație medicală. Aceste implicații se referă mai ales la transferul de bioinformații în mecanismele patogenezei neoplaziilor.

După cum se știe, actualele teorii asupra genezei neoplazice, nu pot explica mecanismul prin care celulele neoplaziate, aflate într-un organism sănătos și neeliminate de către sistemul imunitar de supraveghere, sînt totuși supresate de către țesuturile normale. Nu a fost încă oferită o explicație nici mecanismului de amorsare capabilă a determina formațiunea neoplazică de dimensiune subcritică, să treacă în stadiul de masă critică urmată de o proliferare expansivă și invadantă. Nu au putut fi total descifrați factorii metastazării și nici fiziopatologia stărilor precanceroase. Se conturează astfel ideea că

la baza acestor procese stau procese de tipul interacțiunii la distanță, desfășurate în spațiul de interacțiune dintre celulele și țesuturile unui organism, asemănătoare în multe privințe celor manifestate în sistemele om-plantă și plantă-plantă.

Cercetările lui Cleve Backster, orientate direct pe problemă, au fost reluate și confirmate de M. Vogel împreună cu W. Lamb și de bulgarul Atanas Smilov. Toți au utilizat însă în experiențele efectuate, numai colectarea și măsurarea potențialelor electrice de suprafață colectate de la frunzele plantelor în experiență. Înregistrate sub forma unor grafice ale căror pik-uri, coincidente cu anumite acțiuni ale agentului inductor / organism animal sau vegetal supus stresărilor / constituie răspunsul plantei martor la stimulii induși la distanță, ele reflectă transmiterea la distanță a unei informații biologice, printr-un semnal ale cărui purtătoare și canal de transmitere nu se cunosc încă. Se reține însă reacția foarte puternică a organismului receptor, în stările de la limita vieții înregistrate la organismul inductor. Nu s-a putut preciza pînă acum dacă acest fenomen este datorat unei creșteri a densității de putere a semnalului emis, sau unei (re)modulări a acestuia, capabilă de a transforma proprietățile semnalului în sensul măririi coeficienților de densitate a informației vehiculate, a argumentării redundanței, a creșterii valorii transmitanței canalului purtătoarei sau eventual rezultînd din mixajul acestor factori.

Această situație ne-a determinat ca împreună cu doamna Godeanu să recurgem la utilizarea electronografiei ca metodă de apreciere a reacției organismului inductor la noxa stresantă aplicată, a gradului de reacție a organismului receptor la manifestările primului ca și a raporturilor și corelațiilor dintre aceste două organisme, pe o durată limitată a timpului de acțiune a noxei stresante. Experimentele au utilizat electronografe construite de ing. V.Soltuz și ing C.Cojocaru, iar ca plante în experiență s-au folosit exemplare acvatice din Fam. Araceae (Pistia stratiotis). Aprecierea reacției plantelor s-a făcut pe baza determinării pe electronografiile luate în diferitele momente ale experienței a caracteristicilor amprentelor electronografice induse de impulsurile aplicate. Au fost utilizate două plante de aceeași vîrstă și masă vegetativă, introduse în două vase diferite, plasate la distanță de cca. 1 m. Planta inductoare a fost intoxicată cu triazină 40 mg/l, introdusă direct în apa din vas.

Electronografiile efectuate înainte de începerea experienței la ambele plante, cît și cele ridicate seriat la diferite intervale de timp, au evidențiat modificarea paralelă la cele două plante aflate la distanță și în vase diferite, a valorilor amprentelor luminiscenței produse. Paralelismul existent între variația mărimii și densității luminoase a haloului aurei celor două plante, care inițial crește după introducerea toxicului, pentru ca ulterior să scadă (după atingerea unui maxim), duce la concluzia că între planta stresată și cea martor se stabilește o relație de transfer a unei informații biologice de la inductor la martor. Această reacție, decelabilă și pe calea variației potențialelor electrice de suprafață colectate și înregistrate grafic, directă și proporțională este mai scăzută la planta martor (receptoare) și poate fi urmărită în timp.

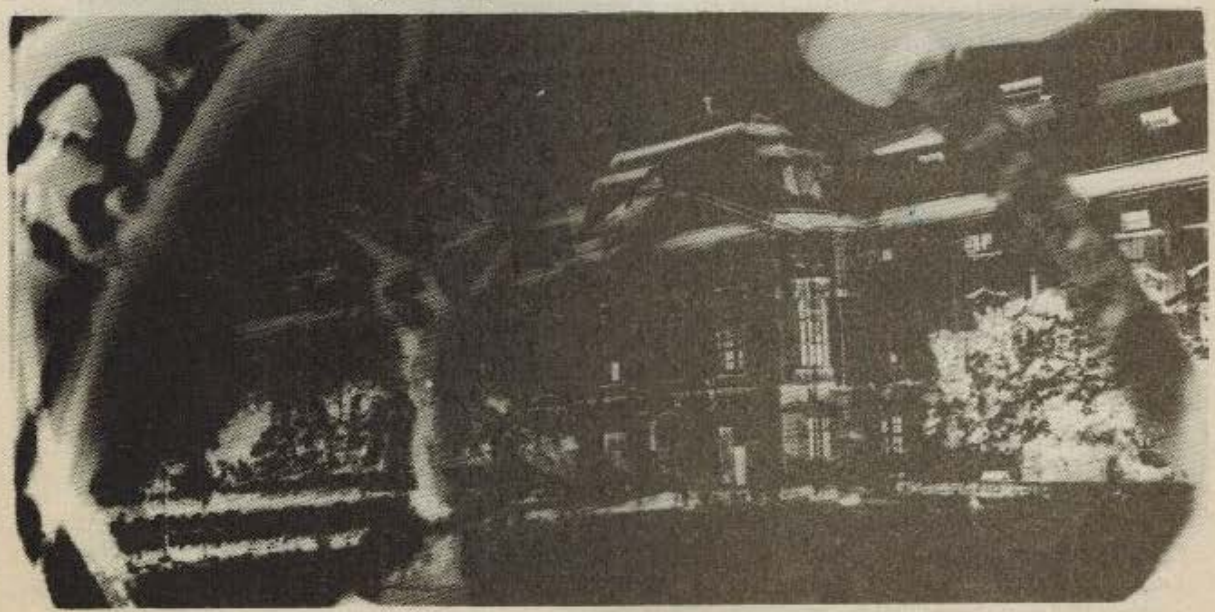

INVESTIGAŢIA ÎN PSIHOTRONICĂ CÎMPURILE FIZICE ALE OMULUI

(urmare din nr. 1/1990)

ing. Alex. Timoşenco

Radiaţia termică infraroşie caracterizează în general temperatura pielii cauzată, la rîndul ei, de fluxul sanguin capilar. Ea se manifestă cel mai evident în banda medie a infraroşului (13-14 microni - lungime de undă) mărimi în care intensitatea radiaţiei atinge în jur de 10 miliwaţi pe cm.^{2} adică peste 100 waţi pe întreaga suprafaţă a corpului. Este caracteristică adîncimea de absorbţie a acesteia în ţesuturile biologice de cca 100 microni, motiv pentru care această radiaţie poartă informaţii privind temperatura epidermei şi implicit, asupra microcirculaţiei în piele (fluxul sanguin capilar). Aceste date referitoare la dinamica hemato-capilară au o importanţă deosebită în tabloul urmăririi modificărilor fiziologice, în cazul aplicării unor proceduri bioterapeutice.

Zonele cele mai active ale corpului omenesc din punctul de vedere al duratei, a manifestărilor în timp şi care prezintă un maximum de conţinut informaţional sînt faţa şi mîinile. Din acest motiv metoda prezentă s-a impus a fi una dintre cele mai utilizate în investigarea tabloului fiziologic al subiecţilor cu osebire în cazul acţiunii bioenergetice de la distanţă (atît al bioterapeutului cît şi a pacientului). Subliniem aici aria unui alt fapt interesant şi anume: radiaţia în infraroşu provenită de la suprafaţa corpului omenesc poate avea o putere maximă de 200-300 waţi şi este capabilă să transmită informaţii despre distribuţia temperaturii în zonele respective pînă la distanţe de zeci de metri. Această putere de penetrare spaţială este posibilă întrucît conţinutul informaţional nu este absorbit de atmosfera înconjurătoare.

Radiaţia termică din profunzimea corpului este foarte slabă: intensitatea acesteia în domeniul undelor decimetrice se limitează la ordinul 10^{-12} W/Hz, cm.^{2}. Cu toate acestea adîncimea caracteristică de absorbţie în ţesuturile biologice atinge cîţiva centimetri, punînd în evidenţă date referitoare la variaţiile de temperatură ale creerului şi a altor organe interne sau muşchi. Rezoluţia este de cca 1-2 cm. iar sensibilitatea unor aparate de acest gen ajunge la o zecime de grad!

Foarte utilă s-a dovedit această metodă, în investigarea proceselor legate de somn şi de vise, inclusiv în urmărirea comportamentului în timpul transelor hipnotice sau mediumice.

Chemoluminiscenţa optică, legată în primul rînd de oxidarea lipidelor, poartă informaţii asupra gradului de saturare al ţesuturilor cu oxiger, statutului antioxidant al organismului ş.a. Puterea radiată este foarte mică: fluxul emis este de aproximativ cîţiva fotoni pe secundă şi pe centimetru pătrat, corespunzînd la un flux de energie de cca. 10^{-18} W/cm^2. Evident că anumite informaţii conţine şi atmosfera ("cîmpul chimic") legată de expirarea gazelor din organism, transportul apei (vapori, suspensii) sau a altor componente, prin piele, în procesul transpiraţiei, etc.

Radiaţia optică, ce ne interesează în contextul de faţă, este zgomotul termic din domeniul de ultrasunete, provocat de organele interne. Ţesuturile biologice sînt destul de "transparente" în domeniul 1-10 MHz (în această "fereastră" pot fi înregistrate de pildă radiaţiile în domeniul ultrasonor provenind de la muşchi), iar intensitatea (fluxul de energie) nu este mare, ci doar de ordinul a 10^{-16}W/cm^2 în banda de 100 kHz. cu toate acestea, lungimea de undă a unor astfel de radiaţii "acusto-termice" este de cca. 1 mm., adică cu mult mai mică decît radiaţia termică în domeniul radio rezultată de la aceeaşi profunzime, pentru respectivul organ intern (de ordinul cîtorva centimetri). Datorită acestui fapt, o "cartare" efectuată după metoda descrisă prezintă o putere de rezoluţie deosebit de bună. S-a ajuns astfel la măsurarea temperaturii la o adîncime de cîţiva centimetri înăuntrul corpului uman, cu o sensibilitate de contrast de aproximativ două zecimi de grad! Este evident că, folosind asemenea echipamente şi tehnici de măsură, nu pot fi trecute cu vederea modificările cele mai subtile ce se petrec în mod obiectiv la nivelul organismului, în cazul studierii diverselor fenomene (privite cu cel mai mare interes de unii, controversate însă de alţii) legate de transferul la distanţă al bioenergiei.

Semnalăm existenţa societăţii NATECO, ce-şi propune să propulseze terapia naturistă. Iniţiată de un grup de oameni inimoşi, în frunte cu Dalia Neiu, Eugen Rotaru, Adrian Dragomir şi dr. Virgil Stroescu, societatea are, de acum, peste 200 de membri, precum şi o serie de planuri măreţe, dintre cele mai necesare societăţii româneşti. Vom reveni în numerele viitoare.

BIOSENZORUL UMAN ÎN PROCESUL BIOLOCATIEI ACTIVE

ing.
CONSTANTIN COJOCARU

Biodetecţia cuprinde în sfera cercetărilor ei şi subdomeniul biolocaţiei (active) ce se produce numai prin participarea nemijlocită a omului, el însuşi constituind elementul de recepţie (receptorul). Pentru punerea în evidenţă a biolocaţiei se utilizează în prezent diverse dispozitive indicatoare ale semnalului radiestezic. Acesta la rîndul său (s.r.) fie natural fie artificial constituie cauza în sine a producerii fenomenului de biodetecţie şi în special a biolocaţiei. Semnalul natural radiestezic este generat de falii, cavităţi subterane, zăcăminte aflate la adîncimi diferite, ape subpămîntene, etc. iar semnalul radiestezic artificial, numără printre cauzele producerii sale epave vechi sau noi, nave, construcţii subterane cît şi generatoare de semnal radiestezic artificial (1).

Prospectarea radiesteziei prin metoda biolocaţiei cu ajutorul dispozitivelor indicatoare în "L" simple sau modernizate se face în zonele de semnal radiestezic. Prezenţa acestuia se citeşte în încrucişarea (bifurcarea) barelor orizontale ale dispozitivelor susmenţionate, pe toată durata deplasării operatorului radiestetizat spre zona emiţătoare.

Sensibilitatea acestor zone - mai mare sau mai mică - poate fi evienţiată, practic, pe teren, în funcţie de sensibilitatea operatorului radiestezist.

Studiind cu atenţie fenomenul biolocalizării unui prag de uşă - care este întotdeauna un bun generator de s.r. - pe un număr mare de operatori de biolocaţii am reuşit să ordonez o clasificare a acestora pe criteriul sensibilităţii (2). Estimarea gradului acestei calităţi a temperamentului sau a inconştientului s-a materializat prin distanţa faţă de mijlocul pragului, măsurată la locul de producere a încrucişării (bifurcării) barelor orizontale "L", pe timpul deplasării operatorilor spre respectiva uşă.

Folosind dispozitivele de indicare simple, în "L" am distins cu uşurinţă trei categorii de operatori radiestezişti:

a) hipersensibili, care au detectat pragul uşii de la o distanţă mai mare de 30 cm pînă la 2 m..

b) mediu-sensibili a căror s.r. a fost capabil să localizeze pragul uşii de la 0 la 50 cm.

Am inclus în această grupă (b) şi pe acei operatori radiestezişti care "sesizau" prezenţa pragului, chiar şi după ce, în mişcare cu dispozitivele indicatoare în "L", îl depăşeau pe acesta cu 0 - 50 cm!

c) categoria zero sensibili - include acele persoane la care nu se produce fenomenul de biolocalizare pe timpul deplasării cu dispozitivele indicatoare în "L" în poziţii de lucru.

Perfecţionările dispozitivelor indicatoare în "L" în sensul reducerii la minimum a frecării în punctele de asigurare a rotaţiei barei orizontale au condus la creşterea nesemnificativă (doar de ordinul a 20-30 cm !) a distanţei de detectare (anticipare) a pragului de uşă, cît şi a altor surse de s.r..

Ponderea de detectare (biolocare) în cadrul ansamblului om - instrumente de lucru în cazul acestor dispozitive indicatoare în "L" este de partea operatorului radiestezist, care are contribuţia esenţială (de aici şi denumirea de bio... locaţie de

peste 70-80%, dacă ne raportăm la categoriile de operatori radiestezişti de mai sus, cît şi la modernizările dispozitivelor indicatoare).

Formulăm ideea că aceste dispozitive indicatoare în "L" simple, nu oferă nici o posibilitate de selectivitate, de separare a surselor de semnal radiestezic după natura lui.

Cercetările noastre, asidue utilizînd atît dispozitivele indicatoare în "L" în combinaţie cu generatoarele de s.r.(1) cît şi mostrele de materiale implicate în generare (zăcămintele subterane, apă, gol de aer, etc.) au condus la fundamentarea (3) unor noi metode, procedee şi aparate, punînd astfel bazele, în premieră, a **biolocaţiei active**, deosebit de eficientă în procesul detectării de zăcăminte, nave, etc.

Ataşarea la corpul unui operator (la piept) radiestezist a unui generator unidirecţional de s.r. a creat posibilitatea de a avea selectivitate pentru anumite "ţinte" de s.r. dispuse, fie sus sau jos la verticala locului, fie în apropiere (sub operator) sau depărtate de acesta (cazul navelor şi epavelor) iar a mostrei (în mîna operatorului) - de a selecta numai acele "ţinte" identice cu acesta! Acest exemplu evidenţiază cum mijloacele şi procedeele tehnice au făcut să crească capacitatea de selectare şi detectare a individului, a părţii bio, şi cum a sporit rolul tehnicii, a instrumentelor din ansamblul om - instrumente de lucru!

Aceasta ar putea constitui o latură obiectivă, demonstrativă a existenţei fenomenului de biolocaţie.!

În prima perioadă de dezvoltare a biolocaţiei active procedeele acesteia au fost aplicate cu mare succes cu predilecţie de operatorii radiestezişti medii sensibili. Iniţial se intuise că generatorul unidirecţional de s.r. artificial trebuie suspendat la piept, avînd rolul de a bloca toate s.r. nedorite, în afara celui selectat cu mostra. Întrucît nivelul acestui generator de s.r. nu era prea mare, el nu putea bloca (anula) sensibilitatea unui operator hipersensibil, astfel că acesta nu părea a fi afectat de prezenţa generatorului de s.r. suspendat la piept în procesul biolocalizării unor "ţinte" de s.r.

Oricum s-a putut aprecia prin măsurători că distanţa de detectare a pragului de uşă sau a altor surse de s.r. scade la aceşti operatori cu 20-30 cm. prin suspendarea generatorului la pieptul operatorului (!), dar fără să afecteze, în principiu, biodetectarea.

Menţinîndu-se aceeaşi distanţă de suspendare la nivelul pieptului s-au confecţionat generatoare de s.r. artificial la nivel mai mare (4), eficace la numeroşi operatori radiestezişti hipersensibili, dar nu şi la cei mai sensibili din această categorie!

Ridicînd mai sus, spre capul operatorului radiestezist generatorul de s.r. cu un nivel relativ mic de s.r. au putut fi "blocaţi" un număr din ce în ce mai mare de operatori radiestezişti hipersensibili pe măsura deplasării generatorului spre zona occipitală a operatorului radiestezit. La cei mai sensibili a fost necesară aplicarea generatorului chiar pe epifiză pentru a "bloca" complet aceşti operatori radiestezişti.

Prin aceasta se demonstrează că **biosenzorul uman** îşi are sediul în zona occipitală a capului în zona epifizei, şi el este "vinovat" de producerea fenomenului biolocaţiei, biodetecţiei.

Explicarea producerii fenomenului de biolocaţie ar fi în acest caz următoarea: la pătrunderea în zona de acţiune s.r. natural sau artificial de către operatorul radiestezist, avînd dispozitivele de indicare în "L" în poziţie de lucru, s.r. ajungînd la **biosenzorul uman** provoacă o mişcare de suspinaţie (pronaţie) involuntară a mîinilor operatorului determinînd, prin aceasta încrucişarea (bifurcarea) barelor orizontale ale dispozitivelor indicatoare în "L"! Aceasta ar fi şi pe linia teoriei ideomotoare a producerii fenomenului de biolocaţie, însă cu o explicare fizică a locului de afectare, **biosenzorul uman**!

Pentru a perfecţiona dispozitivele de indicare în "L" am înlocuit barele orizontale cu alte forme, ajungînd la cea sinusoidală care pare a fi optimă în ceea ce priveşte distanţa maximă de anticipare a detectării surselor s.r. cît şi pentru repetabilitatea unui gen de măsurări specifice diverselor surse naturale de s.r. Pe baza formei sinusoidale a

dispozitivelor de indicare de tip sindiscobil a fost creată şi o nouă metodă de biolocaţie activă, noi procedee de lucru mult mai eficiente şi rapide, care constituie obiectul dosarului OSIM nr. 138657/1989.

Rezultatele obţinute susţin încă o dată prin procedee cunoscute în radiotehnică că semnalul este de natură ondulatorie!

Măsurătorile făcute în teren, şi la un prag de uşă permit să se tragă concluzia destul de importantă, referitoare la obiectivitatea fenomenului de biolocaţie, şi anume, decurgînd din raportul dintre partea bio şi partea tehnică în cadrul procesului de biolocare, care de astă dată este modificat net spre natura tehnică. Luînd, spre exemplu, categoria mediu sensibili la un asemenea operator radiestezist lucrînd cu dispozitivele sindiscrobil (optimizat pentru individ) se reuneşte detectarea pragului de uşă cu 2-2,5 m faţă de barele orizontale ale dispozitivelor indicatoare în "L" de 0,30-0,50 m! Pentru acest caz se observă o creştere a raportului instrumente de lucru / operator radiestezist de cca. 5-7 ori (!), ceea ce conduce la concluzia că fenomenul de biolocaţie este obiectiv şi de natură fizică certă, că măsurătorile sînt cu o mare pondere de obiectivitate (dictată de aportul preponderent de cca. 75-80 % al instrumentelor de lucru!), de 20-25% de natura subiectivă, ţinînd de operatorul rediestezist, de biosenzorul său uman, de antrenamentul său.

Se observă cum în cadrul evoluţiei instrumentelor de lucru, pe parcursul cercetărilor noastre ponderea (componenţa) subiectivă a rezultatelor măsurătorilor dictată de prezenţa iminentă a omului în procesul de biolocaţie activă cu **biosenzorul uman**, a scăzut de la 100% la 20-25% (!) lucru ce determină o mai mare încredere în biolocaţia activă prin rezultatele mai certe obţinute la teren.

Astfel, în prezent s-ar putea afirma că ansamblul om-instrumente de lucru reprezintă în procesul de biolocaţie activă un aparat de măsură cu o eroare maximă de măsurare de 20-25%! (dictată tocmai de partea subiectivă a ansamblului!).

Oricît de mult s-ar reduce contribuţia elementului om, prin modernizarea tehnicii aferente, procesul de biolocare nu se poate săvîrşi fără el, deocamdată (!). De aceea rămîne în vigoare şi spre desăvîrşire denumirea de biolocaţie ceea ce implică nemijlocit participarea omului cu **biosenzorul uman** în procesul cercetării radiestezice.

QUO VADIS PARAPSIHOLOGIA ?

EUGEN CELAN

(urmare din numărul 1/90)

Unul dintre marile capitole ale parapsihologiei ce se regăseşte în extrem de multe aspecte ale fenomenologiei pe care ea caută să o înţeleagă este aşa numita interacţiune la distanţă. Obiect al unor aprige dispute, această realitate biologică care poate fi întîlnită pe diverse paliere de integrare a structurilor animate de ceea ce se numeşte "bios", a fost incriminată ca argument major al imposibilităţii de transmitere a unor informaţii, atît timp cît un canal şi o purtătoare a semnalului nu sînt evidenţiate. Iar în interacţiunea la distanţă manifestată şi descrisă în parapsihologie, atît canalul cît şi purtătoarea nu se cunosc încă. Apărea astfel o contradicţie faţă de teoria care postulează că în afara materiei, energiei şi cîmpului, nu se poate stabili o legătură biunivocă între un emiţător şi un receptor. Acest argument irefutabil, era adus, chiar dacă o bogată experienţă, mai mult poate empirică, demonstrase posibilitatea unei atari prezenţe. Ilustrative în acest sens sînt cazurile telepatiei şi telekineziei. Şi totuşi achiziţiile recente ale fizicii experimentele şi teoretice, vin să contrazică prezumţiile iniţiale furnizînd argumente în favoarea posibilităţii existenţei în natură, chiar şi cea inanimată, a interacţiuni la distanţă. Explicarea fenomenului ca atare, pentru a se înscrie în limitele necontradictorii ale actualelor noastre cunoştinţe, a impus pe de altă parte introducerea unui nou concept în cadrul cunoscut al celui de cîmp şi anume cel de cîmp potenţial.

Cercetările fizicienilor Yakir Aharonov şi David Bohm (publicate iniţial în Physical Rewiew în 1959), au ridicat problema realităţii fizice a interacţiunii la distanţă în lumea subatomică. În esenţa ei demonstrează că o particulă încărcată ce se mişcă pe o traiectorie apropiată de un cîmp magnetic sau electric, îşi modifică - fapt sesizabil prin măsurători - dinamica, fără a interacţiona în nici un fel cu aceasta. Concluzia autorilor este că asupra sarcinii acţionează direct nu cîmpul, ci potenţialul.

O confirmare a experimentului vine din partea grupului de cercetători de la Universităţile Missouri, Columbia, şi Melbourne. Acestea conchid că rezultatele confirmate ale fenomenului de interacţiune la distanţă, nu pot fi explicate în cadrul uzual, introducînd tocmai conceptul de cîmp de potenţial, responsabil de producerea fenomenului. Indiferent de natura explicaţiilor date, interesează aici faptul că posibilitatea existenţei reale a interacţiunii la distanţă este demonstrată fizic-experimental.

Un alt fenomen studiat de psihotronică şi asupra căruia s-a discutat foarte mult în contradictoriu, este clarviziunea, în afara căreia aspectele de retro şi precogniţie devin principalele domenii de dispută. Studii ştiinţifice asupra precogniţiei încep în anul 1934, cînd prof. Rhine de la Univ. Ducke, inaugurează primele cercetări. Printre altele, prof. Rhine studiază fenomenul predicţiei sub aspectele sale statistice, observînd capacitatea unor persoane dotate de a prediţiona - cu un coeficient statistic semnificativ - seriile de numere aleatorii, pe care un generator de numere aleatorii le producea. Ulterior, procedura a devenit mai rafinată, generatoarele de numere aleatorii fiind înlocuite cu dispozitive bazate pe surse de dezintegrare atomică spontană, care nu pot fi influenţate din afară.

Printre subiecţii capabili de clarviziune, unul dintre cele mai interesante şi poate mai aprofundat cercetate, este al cunoscutei bulgăroaice Vanga Dimitrova. Capacitatea acestei oarbe, de a descrie evenimente care s-au produs sau care vor avea loc, fără ca ea să aibă cunoştinţă despre persoanele implicate, a impresionat prin ridicatul procent de confirmare a predicţiilor sau retrocogniţiilor. O celebritate similară a cunoscut-o şi G.Croiset, la serviciile căruia au apelat uneori şi poliţiile mai multor state, date fiind informaţiile pe care el le putea furniza în elucidarea unor cazuri deosebit de complicate.

Aparent venind în contradicţie cu legile naturale cunoscute nouă, aceste fenomene încep să-şi ridice cîte un colţişor al vălului de necunoaştere ce le înconjoară. Să notăm astfel, legat de experienţa doctorului Dougal, că cercetări efectuate în cu totul alt domeniu şi anume în mecanica motoarelor reactive, au demonstrat prin măsurători confirmate, faptul că în regim de lucru şi în condiţii de vibraţii puternice, apare o modificare ponderală a masei combustibilului utilizat. În aceleaşi condiţii de lucru ale mediului cu trepidaţii busola unui vapor nu mai indică exact Nordul.

Dar una dintre cele mai incitante enigme pe care le-a provocat cercetarea astrofizică, fără a bănui direcţiile sale implicaţii în parapsihologie ne este furnizată de lucrările cercetătorilor N.A. Kozirev şi V.V. Nasonov efectuate la observatorul astronomic din Crimeea, care par a introduce în realitatea cu care am fost obişnuiţi să trăim, ca fiind obiectivă, aspecte de SF. Într-o suită de două lucrări publicate de aceştia în 1980 sub egida Acad. de Ştiinţe a URSS: "Despre unele proprietăţi ale timpului, găsite prin cercetări astronomice" şi "Demonstrarea astronomică a realităţii geometriei cvadridimensionale Minkowski", sînt examinate unele observaţii astronomice total inedite ce vin în sprijinul ipotezelor şi teoriilor ştiinţifice ce susţinc în continuumul spaţiotemporal cvadridimensional al geometriei Minkowski, unele aspecte ale cauzalităţii permit implicarea posibilităţii legăturii prin timp a trecutului cu viitorul. Avansînd şi speculaţia de-a dreptul fantastică după care timpul ar putea produce energie, autorii emit şi demonstrează că acţiunea prin timp se realizează nu numai cu viteza finită a luminii, ci şi instantaneu, adică cu viteze tinzînd spre infinit. În aceste context, putem considera că vitezele supraluminice ale prezumtivilor tahioni, apar ca un caz particular, lucrările sus citaţilor autori furnizînd şi teoriei tahionice, un surplus de argumentaţie.

Lucrările acestora demonstrează posibilitatea existenţei în acelaşi moment temporal, concomitent, a celor trei ipostaze ale curgerii temporale trecut-prezent-viitor.

Pentru parapsihologie, implicațiile decurgînd de aici sînt fundamentale, deoarece pe această cale se pot explica fenomenele de retrocogniție și precogniție concomitent, în momentul temporal al prezentului. Aceasta înseamnă că în prezent pot fi sesizate momentele succesive ale unor evenimente care au avut loc în trecut sau se vor produce în viitor. Observațiile făcute pe durata mai multor ani și asupra mai multor formațiuni stelare, constată că în unul și același moment temporal, pot fi observate în lungul traiectoriei orbitei sale, trei poziții ale stelei cercetate: 1. poziția virtuală ocupată de stea în momentul cînd lumina ce ne parvine de la ea a părăsit-o; 2 poziția reală pe care steaua o ocupă în momentul observației; 3. poziția virtuală pe care steaua o va ocupa la data cînd raza de lumină care pleacă de pe pămînt în momentul observației, va intersecta traiectoria stelei.

Dispozitivul folosit de cercetători a constat în montarea în focarul unui telescop a unui rezistor cuplat la o punte Watson. În momentul focalizării și fixării poziției stelei, rezistorul reacționează, dezechilibrînd puntea. Se constată însă că fenomenul nu este legat numai de lumină. Reacția rezistorului se menține nu doar cînd imaginea vizuală a stelei este colimată, ci și atunci cînd imaginea ei vizuală este abolită prin acoperirea oglinzii telescopului cu o folie de aluminiu impenetrabilă pentru lumină. Autorii consemnează: "Absolut neașteptat a fost faptul că rezistorul reacționează nu numai la poziția reală a stelei, ci și atunci cînd pe fantă a apărut imaginea ei vizuală. S-a arătat dintr-o dată că această conjunctură nu este legată de lumina care ajunge prin fantă la rezistor. Într-adevăr, această acțiune a reprezentării vizuale s-a menținut și atunci cînd marea oglindă a telescopului a fost acoperită cu un capac de duraluminiu de cca. 2 mm . grosime. În acest caz efectul se diminua puțin, dar în aceeași măsură diminua și acțiunea poziției reale a stelei. În plus, la rotirea cu 90° a fantei, cînd la observațiile în meridian se obține dispunerea sa orizontală, a devenit clar că asupra rezistorului acționează nu imaginea luminoasă modificată de catre refracție, ci acea poziție pe care steaua ar fi ocupat-o în lipsa atmosferei. Rezultă că și acest efect este produs de acțiunea prin timp care poate fi transmisă nu numai cu viteza luminii ci și instantaneu. Ca atare, există o legătură a timpului cu spațiul iar reprezentarea fizicii clasice privind independența timpului se arată a fi neadevărată. Geometria care leagă spațiul și timpul într-o reprezentare unică cvadridimensională, a fost elaborată de Minkowski în concordanță cu transformările Lorentz și alte urmări ale teoriei generalizate Einstein". "În acest fel posibilitatea legăturii instantanee prin timp nu contrazice proprietățile lumii mincowskiene care reproduce în întregime toate concluzile teoriei relativității Einstein. Teoria relativității a fost creată de Einstein din reprezentările considerațiilor fizicii pe baza postulatului imposibilității acțiunii la distanță, adică a imposibilității legăturii instantanee. Observațiile noastre au arătat că acțiunea la distanță există în natură. Ca urmare o fundamentare riguroasă a teoriei relativității este dată nu de argumentația lui Einstein, ci de către geometria lui Minkowski. Cu toate acestea este greu de presupus că s-ar fi putut găsi această geometrie, fără obținerea decătre Einstein a concluziilor fizice".

Desigur, explicațiile observațiilor lui Kozîrev ar putea fi privite și prin prisma teoriei lentilelor gravitaționale cît și a teoriei corzilor cosmice (strings). După cum se știe, unele observații astronomice au arătat că imaginile unor formațiuni stelare pot apărea dedublate, atunci cînd între obiectul cosmic și observator se interpune o formațiune galactică ce acționează ca o lentilă.

Obiecțiunea majoră contra acestei ipoteze este însă dată de faptul că atunci cînd imaginea vizuală a stelei este abolită printr-o diafragmă care acoperă oglinda telescopului, sesizarea pozițiilor stelei se menține, ca urmare a dezechilibrării, prin intermediul rezistorului, a punții electrice, în afara prezenței fluxului luminos. Pe de altă parte, deși teoria corzilor cosmice prevede posibilitatea apariției unei imagini dublate a unui obiect cosmic, un astfel de fenomen care să poată fi explicat prin prisma acestei teorii nu a putut fi observat.

Posibilitatea dovedită de Kozîrev, atît a realizării interacțiunii la distanță cît și a sesizării concomitente, în timp real a unor evenimente, prezente și viitoare, ridică pentru știință o problemă extrem de importantă. Dacă o atare situație se poate produce la scară cosmică, posibilitatea producerii ei și la scară obișnuită este extrem de probabilă, fapt de altfel probat atît de larga paletă a fenomenelor parapsihologice cît și de către rezultatele cercetărilor fizicii teoretice și experimentale. Este suficient a aminti în această ordine de idei efectul Aharonov-Bohm, care demonstrează prezența indubitabilă a interacțiunii la distanță și în lumea inanimată a universului fenomenelor cuantice.

Trăim așadar într-un Univers ce ți așteaptă descoperirea tainelor sale, în fond a tainelor vieții noastre cea de toate zilele. dintre care una pare a fi fost găsită de Mincowski. Pentru că așa cum spunea Kozîrev: "Lumea mincowskiană se dovedește a fi nu o schemă matematică, ci o geometrie reală a lumii noastre. În această lume, viitorul există deja și de aceea nu este de mirare că el poate fi observat acum... O astfel de posibilitate este dată de către proprietățile fizice ale timpului, deoarece datorită lor evenimentele nu numai că există în timp, ci și au loc cu participarea acestuia. Astfel timpul induce în lume proprietățile sale și o eliberează de strictul determinism al lui Laplace".

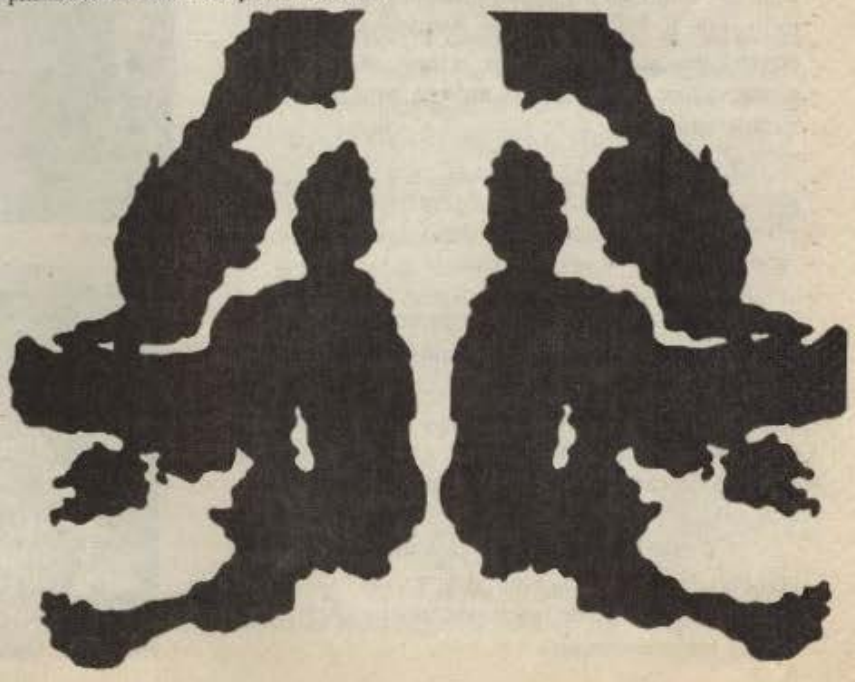

MANTRA YOGA, O CALE SPRE PSIHOTRONICĂ

NINETA CRAINICI - artistă lirică și instructoare de yoga, în ultimii ani, conducînd cercuri de yoga la București și Ploiești precum și un centru de recuperare la Slănic Prahova. Articole și conferințe privind metoda originală de terapie prin yoga cu efecte sonore și elemente de antrenament spiritual în tradiție autohtonă.

MANTRA YOGA, O CALE SPRE PSIHOTRONICĂ

O îndelungată experiență personală și pedagogică în domeniul yoga și controlată obiectiv în diverse laboratoare de cercetare științifică, ne-a relevat, între altele, capacitatea metodei Mantra Yoga de a crește substratul psihotronic al unor fenomene în legătură cu care sintetizăm mai jos o serie de date esențiale.

Ce este Mantra Yoga? Este una din ramurile practicii hinduse a sistemului yoga care cultivă și echilibrează vibrațiile interioare umane. Aplicațiile acestei metode conțin:

- șase silabe mantrice cu vibrații vocale de joasă frecvență, făcînd parte din conținutul complex bioenergetic al cîmpurilor ("Chakra") dispuse longitudinal pe trunchi și craniu, de care ne-am ocupat în mod special. Cu caracter orientativ dăm schema din fig.1 și date exprimate simbolic de vechii hinduși, revăzută de Jean Roost-Elveția.

- zeci de silabe mantrice caracteristice tipului temperamental al diverșilor practicieni, folosite cu sonoritate vocală de joasă frecvență sau în mod silențios, mental, de care nu ne-am ocupat.

Prima variantă de silabe mantrice este mai puțin cunoscută la noi sub aspectul tehnicilor pedagogice. A doua, s-a practicat sub conducerea unui grup de specialiști ai organizației aparținînd indianului Maha Rishi Mahesh, din Statele Unite, indicînd practica silențioasă numită transcendentală, fără a educa preliminar postura și respirația, cum fac prac-

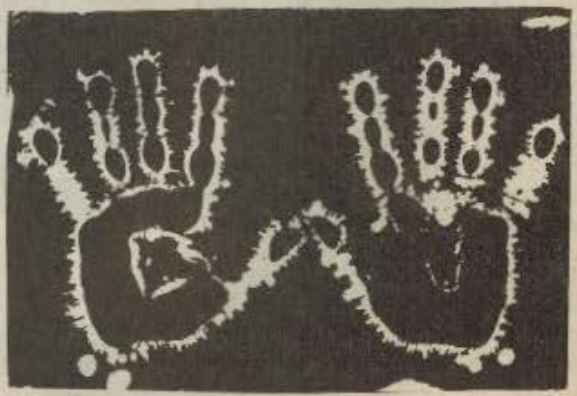

ticienii din India şi, cum facem şi noi la lecţiile practice înainte de a învăţa tehnica celor şase mantre sonore.

Yoghinii hinduşi care nu cunosc practicile mantrice sînt adepţi ai ascezei tăcerii. Acei deprinşi cu practica corectă a mantrelor sonorizate vocal, le cîntă, chiar şi numai cu gura închisă, aproape tot timpul zilei.

Am acordat o atenţie deosebită practicilor mantrice sonorizate pentru că ne-au stat la îndemînă în profesia şi pedagogia cîntului sau a vorbirii scenice. Ni le-am însuşit în 1945-54 de la un bătrîn maestru, Eduard Rosen, deţinător al unor preţioase cunoştinţe muzicale, yoghine şi biologice. Ar fi foarte greu de abordat aceste tehnici din cărţile scrise, majoritatea, în limbaj ermetic. Orientarea modernizată, a maestrului hindus Gittananda, în lucrările sale, ne-a fost de mare folos, dar practica exerciţiilor am deprins-o de la Eduard Rosen. Ne-au folosit şi modelele mantrice deprinse de la avy yogi Suren Goyal (New Delhi) cu prilejul unui seminar internaţional de yoga din Elveţia (1974). Iniţial, aplicaţiile yoga începute de noi în 1954, ca şi cercetările ştiinţifice începute în 1964, realizate la Galaţi şi Bucureşti, pentru prima dată în Europa pe loturi de subiecţi de diferite vîrste, profesii şi stări de sănătate, ne-au pus în faţa unor constatări, uneori uimitoare, referitoare la sănătatea respiratorie.

Astfel, laboratoarele unor spitale din Galaţi şi Bucureşti, ca şi medicii lor, sau mărturiile miilor de subiecţi educaţi cu yoga, ne-au mărit încrederea în Yoga Integrală. Precizăm că tehnicile de reglare posturală şi respiratorie de tip Pranayama au fost preliminare celor mantrice, iar testările spirografice, EKG, radiologice sau imaginile radio-cinematografice ş. a., au indicat fundamentul biologic cu date respiratorii valoroase, superioare datelor moderne. Mai precizăm că datele scontate mantrice nu pot fi obţinute pe alte căi şi că ele definitivează corectarea respiratorie.

După o perioadă de cercetări electronografice care marcau aspecte bioenergetice ale "aurei" specifice, determinate de practica mantra yoga (1976) ne-au îndreptat atenţia spre modificările psihogene. Iată, în fig.2 a-b se înregistrase echilibrarea luminiscenţei electrodermale după numai 5 minute cu exerciţii mantrice vocale de joasă frecvenţă cu rezonanţă proiectată pe mîini. Serii de imagini înregistrate electronografic la 10 subiecţi, în diverse ipostaze, în laboratorul de antropologie - Bucureşti, evidenţiau interesante modificări luminiscente, electrodermal după stări de yoga conştientizate, inclusiv după vibraţii vocale.

Am obţinut rezultate spectaculoase cu diverse exerciţii de mantra yoga şi cu anumite adaptări creative ale acestora într-un caz TBC, o tînără de 20 ani, al cărei plămîn colabat s-a reexpansionat după 30 de zile de antrenament deşi rezistase cam un an la toate tratamentele obişnuite aplicate. Cu asemenea exerciţii, am obţinut, spre nedumerirea unor mari specialişti, corectarea posturii hemiplegice, stîngă, flască, după meningo-encefalită TBC, a unui băiat de 16 ani.

Starea de liniştire generală ce se obţine, de deconectare de gînduri parazite, generează prevenirea stazelor bioenergetice dar şi coordonarea spontană a energiilor vibratorii umane cu alte forme de energie din biocîmpurile indicate sub numele simbolic sanscrit de "chakras".

Am constatat creşterea capacităţii de intercomunicare umană, avînd diverse aspecte între care capacitatea de testare radiestezică, dar cu semnale multiple, comparativ cu cele obişnuite. De asemenea vibraţia vocală transmisă manual unui subiect, similar înregistrării din fig.2 este un punct de plecare în sugestia verbală care se manifestă în prehipnoză.

Semnificativă ni se pare şi starea cataleptică urmată de prelevitaţie declanşată la trei persoane în momentul fondului muzical al unei meditaţii "cosmice" imaginînd o călătorie celestă. La încetarea muzicii, înainte de încetarea subiectului meditativ, revenirea la normal s-a produs cu regularitate în mod spontan. Constatăm că asemenea fenomene sînt marcate şi de o mare capacitate de muncă, mai ales creativă.

Am folosit tehnicile mantrice şi pentru detectarea unor dereglări psihice. Ne preocupă insensibilitatea vibratorie adesea manifestă cu blocaje ale circulaţiei vibraţiei mantrice observate la diverse forme de nevroze, la nivel cranian şi al membrelor superioare. Vizăm prin acestea percepţia undelor vibratorii prin degetele mîinilor de către subiect sau pe suprafaţa sa osoasă craniană., transmise de cercetător care emite sunete proiectate în spaţiu său acustic osos al degetelor direcţionate spre mîna subiectului sau cîntate direct pe craniul acestuia. În acelaşi timp exerciţiul, aşa cum este practicat de cercetător, poate fi utilizat de oricine pentru a combate stările de trac de ex. şi mai ales pentru a creşte aplombul psihotronic asupra unei mase de auditori. La rîndu-le exerciţiile mantrice re-echilibrează sensibilitatea vibratorie deficientă.

Ca o contra probă, radiestezia cu biopendul cu multiple semnale, confirmă cu regularitate diagno-

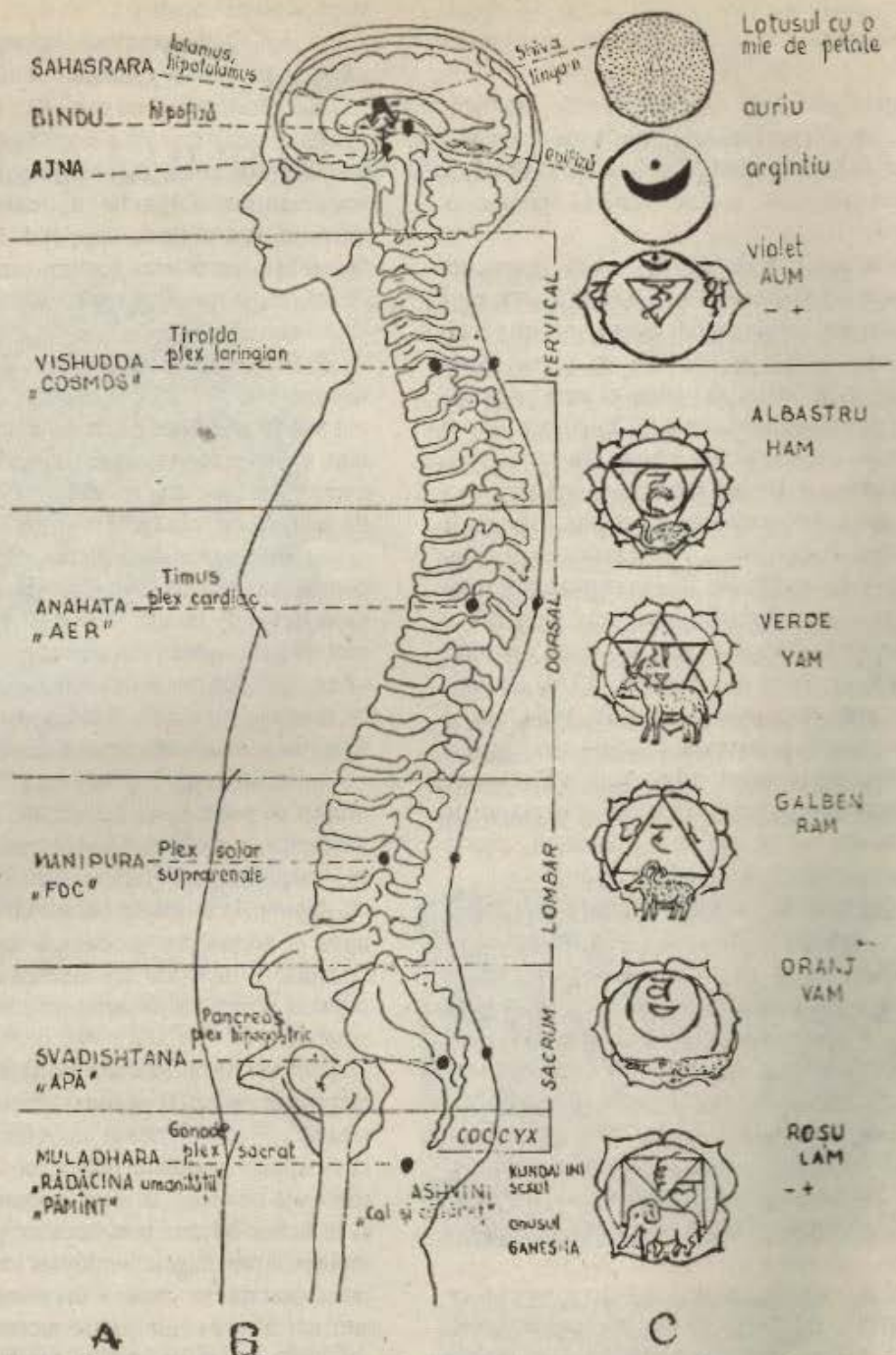

sticul psihic detectat medical sau cu proba sensibilității vibratorii. Astfel, biopendulul răspunde în funcție de starea de vibrație interioară a subiectului, de circulația vibrației, aceasta avînd rol de cărăuș al bioenergiei, element cert radiestezic. Cînd pronunțăm de ex. un sunet de înaltă frecvență, fără armonice (strident), biopendulul se blochează tot așa cum se blochează și cînd blocăm mușchiul diafragm practicînd abdominale. Acest mușchi important este în fapt un mare biocîmp, străbătut de 22 de radiații (meridiane) la rîndu-le cu funcția de trasee prin care circulă vibrația sonoră a corpului. Constatarea acestui fenomen am făcut-o într-un experiment electrocardiologic cu 6 subiecți, insuflînd un sunet de joasă frecvență pe diverse puncte electrodermale pe meridiane care trec prin inimă. S-au înregistrat răspunsuri concludente.

Această experiență a avut ca urmare un aspect psihotronic în cadrul unei metode terapeutice creată

de noi, bazată pe transfer de energie tonică cu sunete vocale de joasă frecvență. Ne referim la următoarele observații: 1) Stabilirea zonelor coloanei vertebrale ca fiind apte pentru insuflarea directă de sunete vocale pe suprafața dermală respectivă, de către terapeutul educat cu vibrații mantrice și respirația corespunzătoare, cu presiune expiratorie fonică scăzută; 2) se mai observă transferul propriei sale energii buco-vocale asupra zonei patologice, deficientă energetic; 3) într-o fracțiune de secundă după insuflația vocală se manifestă eliminarea din zona bolnavă a unei temperaturi crescute cu 1-2 grade C. față de normalul zonei. Constatarea s-a făcut cu termocuplul sau senzorial de către terapeutul care absoarbe energia termică în exces cu palma. 4) Treptat temperatura se normalizează odată cu dispariția durerii sau a senzației patologice a zonei. S-au efectuat observații favorabile în cazuri de migrenă, hipoacuzie, dureri cancerigene, spondiloză, într-un caz cu tulburări de vedere, etc. Cazuistica a fost întîmplătoare și eterogenă. Totuși numărul de peste 160 de persoane astfel tratate, au constatat și o anumită stare de liniștire psihică, de ușurare și de bine, deosebită. Cu ocazia prezentării experimentului în cadrul Asociației de Acupunctură, în mai 1979, o doamnă, cadru medical, chirurg, căreia i s-a aplicat metoda cu rezultate optime, avînd dureri de cap înainte de a intra în sala de operație, a confirmat cele de mai sus, ca și alți medici, în plenul ședinței. În ceea ce privește terapeutul însă, trebuite avute în vedere și o serie de detalii privind grupa de sînge, temperatura mîinilor, a cavității bucale a acestuia și nu în ultimul rînd aspectul vocal și respirator calitativ, ceea ce ar cere un spațiu mai extins de redactare.

În sfîrșit și unele date tehnico- teoretice ale mantrelor sonore, vocale. Noi ne referim la folosirea în cercurile noastre de yoga din București, iar în trecut și în alte localități, a silabelor: LAM, VAM, RAM, YAM, HAM, AUM, ca și unele sunete simple sau cu gura închisă, toate de joasă frecvență. Silabele nu se pronunță cum se scriu cu "A" curat între prima și a treia literă, ci cu o deschidere a maxilarelor care eliberează un fel de vocale ancestrale: "î", "ă". Fiecare dintre acestea au efecte rezonatoare specifice, pe zonele acustice din frontal (lam), temporal (vam), parietal (ram), occipital (yam), laringean (ham) și iar "aum", silabă universală, este controlată mai ales pe craniu. Subliniem: educarea respiratorie, posturală și gimnastica organelor ORL (bandhas-urile) necesită precizie și corectitudine neobișnuită dar accesibilă și preliminară învățării mantrelor.

Schema din fig.1, complexă, interdisciplinară, ne ajută să urmărim procesul psihotronic ce se declanșează local (vertebral-vegetativ) și craniancerebral cu efecte reflexologice. Aici mantrele se comportă ca liant și cărăuș al fenomenelor bioenergoinformaționale din principalele biocîmpuri, "chakras", redate în schemă. Astfel:

-fiecare biocîmp este dotat cu frecvențe specifice de la mare la mică lungime de undă ("petale");

-funcționează în regim de bipolaritate (- +).

-sînt prezente energiile glandelor endocrine și ale plexurilor nervoase vegetative cu simboluri animaliere.

-frecvențele vibrațiilor mantrice sînt însemnate cu litere sanscrite (lam, vam, ram, yam, ham, aum);

-fiecărei "chakra" i se atribuie forme de energii cu simetrii caracteristice (pătrat, triunghi, cerc, etc), pe care ing. Petre Panait din Ploiești le explică și le numește inforsimetrii.

-sînt notate culorile curcubeului în ordine de jos în sus; acestea par să reprezinte radiații termice, electromagnetice, în infraroșu sau ultraviolet, raze X, etc. cu care ar fi dotată fiecare "chakra" cărora Swami Gittanada le atribuie frecvențe de la 16, 30000, 2000 de milioane, 200 bilioane, 500 bilioane, 2 trilioane de vibrații pe secundă. Efectul Kirlian și electronografie ne-au prezentat date certe privind prezența întregului spectru solar în corpul uman și numai cîteva culori în corpul animalelor. Cercetătorii ca și vechii hinduși au oferit acestor culori atribute cu caracter psihic precizînd chiar aspectele normale sau patologice. Există de altfel concordanțe între aceste date și cele obținute prin vizualizare naturală a aurei de către hinduși sau europeni.

Cîteva rezultate: scăderea tensiunii arteriale prin intonarea mantrei vam, calmarea stărilor psihice în schizofrenie cu mantra ram, despasticizarea copiilor handicapați cu vibrația lam și conduc la ideea complexității bioenergetice cu care interacționează vibrațiile mantrice justificînd modificările la nivel fiziologic și psihogen, respectiv substratul psihotronic al fenomenelor în speță; prezintă mari perspective omului modern, cu predispoziții și obligații creative care au un asemenea conținut.

ANTENE BIOLOGICE

ALEXANDRU TIMOŞENCO

Oricît ar părea de neobişnuit pentru cititorul mai puţin avizat, asocierea celor două cuvinte din titlu nu reprezintă cîtuşi de puţin o simplă metaforă. Să recunoaştem că oricare dintre noi ar rămîne cel puţin surprins văzînd intr-o bună zi pe vecinul său care şi-a cumpărat un aparat TV sau radio, instalîndu-şi antena într-un mod cît se poate de original şi anume făcînd conexiunea respectivă nu la "antena propriu-zisă" - individuală sau colectivă - ci pur şi simplu la unul din copacii aflaţi în faţa casei!

Fenomenul în sine nu are totuşi nimic surprinzător: sistemele vii prezintă anumite proprietăţi care, în condiţii determinate - deşi nu totdeauna previzibile! - le fac să funcţioneze ca adevărate antene receptoare de unde electromagnetice. Nu de mult, prestigioasa revistă britanică de electronică aplicată "Wireless World" publica un articol asupra recepţiei semnalelor TV utilizînd ca antenă, nici mai mult, nici mai puţin decît... un arbore din specia papaya! De fapt, nu este prima dată cînd se pune în evidenţă un astfel de fenomen. La începutul acestui secol, în 1905, maiorul George Squires, dintr-o unitate specială a armatei Statelor Unite, făcuse experienţe similare între insula Alcatraz şi golful San Francisco, la o distanţă de circa 2,5 km. Cu puţin timp după aceea, un emiţător situat pe insula Yerba Buena (nume predestinat?) transmitea semnale care erau recepţionate la Fort Mason, la o distanţă dublă faţă de cea din exemplul precedent, adică de 5 km.. Emiţătorul - o bobină de inducţie care producea o scînteie de aproximativ 10 cm lungime şi o antenă verticală, frecvenţa semnalului emis fiind de 3,3 MHz. Receptorul consta dintr-un "coeror" care era la acea perioadă dispozitivul curent utilizat pentru detecţia undelor elecromagnetice. Una din bornele de intrare era conectată la un pivot introdus in trunchiul unui arbore, la o înălţime convenabil aleasă, în timp ce cealaltă bornă de intrare era conectată la acelaşi arbore, la nivelul solului. Conductorii au fost ecranaţi cu grijă pentru a asigura funcţionarea ca antenă exclusiv a arborelui si nu a firelor conductoare. S-a găsit, pe cale experimentală, lungimea optimă a celor două conexiuni, ca fiind de 2,70 m. Intensitatea semnalului recepţionat avea o valoare optimă in vecinătatea locului de ramificare. Toate aceste experienţe au fost făcute pe eucalipţi; in cursul ultimilor ani, însă, au fost făcute teste similare şi pe alte specii de arbori cum ar fi: salcia, pinul, stejarul (în ceea ce priveşte ultimele două specii menţionate, autorul acestor rînduri a putut de asemenea constata fenomenul respectiv). Se constată o eficienţă crescută la arborii viguroşi, în raport cu cei care au început deja să se usuce. Acest fapt nu surprinde, ţinînd seama de proprietăţile de conductor electric ale apei (conţinînd cantităţi apreciabile de săruri minerale), prezentă intotdeauna în compoziţia materialului lemnos al copacilor vii.

În cursul experienţelor citate au fost evidenţiate cîteva lucruri interesante, relative la tensiunile electomotoare generate în mod natural de-a lungul unor porţiuni din trunchiurile arborilor, precum şi diferitele corelaţii dintre variaţiile acestor tensiuni în timp şi anumite momente ale zilei (cum ar fi în special răsăritul soarelui sau crepusculul). Extrem de interesantă se dovedeşte în prezent încercarea de a stabili o corelaţie între durata comportamentului acestor "antene biologice" şi două tipuri de fenomene variabile în timp - condiţiile de propagare atmosferice pentru diferitele game de unde electromagnetice (a se vedea hărţile şi diagramele de propagare binecunoscute de radiofonişti) şi pe de altă parte sistemele biologice atît de strîns legate de activitatea oricărui organism viu.

Cu toate acestea, comportamentul sistemelor vii în raport cu undele electromagnetice nu se rezumă la rolul de antenă, adică la captarea semnalului "complet" (cuprinzînd atît "purtătoarea" cît şi semnalul modulator ca informaţie); şi celelalte etaje ale receptorului biologic pot fi şi ele reprezentate de către anumite părţi componente ale organismului viu. Nu sînt puţine cazurile (care par la început destul de puţin credibile!) cînd se povesteşte despre persoane care pot asculta programele de radiodifuziune locale cu ajutorul... propriei lor danturi! Acest lucru este realmente posibil, cu condiţia ca postul de emisie (antena emiţătoare) să fie situată foarte aproa-

pe de locul unde are loc recepția; altfel spus, în limbajul electroniștilor, ca intensitatea cimpului recepționat să depășească un anumit nivel (valoare "de prag") - corespunzînd unei "sensibilități" a receptorului bioenergetic.

În ceea ce privește energia necesară alimentării "etajelor" bio-energetice (un parametru vital pentru funcționarea acestora), rămîne de explicat dacă rolul precumpănitor este jucat aici de către energia electromagnetică recepționată de la emițător, sau (și aici ne permitem o ipoteză personală) aceasta ar putea proveni într-o mare măsură din energia specifică sistemelor vii, "bioenergia", atît de puțin cunoscută pe plan teoretic, dar manifestîndu-se totuși în moduri foarte diferite și avînd efecte observabile în toate stadiile de evoluție ale materiei vii.

ȘI ACUM, VĂ PROPUNEM O EXPERIENȚA...

...pe care autorul acestor rînduri a făcut-o în urmă cu cîțiva ani, împreună cu dr. Z. Rejdak (președintele IAPR - Asociația Internațională Pentru Cercetări în Psihotronică) de la Praga, și care poate fi repetată cît se poate de ușor. Luați un receptor de radio cu tranzistori (din clasa celor "de buzunar"), decuplați difuzorul și în locul acestuia conectați un transformator ridicător (de tip "pentru sonerie", adică 220V/5V și 8V), care însă va fi folosit invers decît de obicei, adică cu rolul de transformator ridicător (intrarea la 5V sau 8V, iar ieșirea la 220V). Apucați apoi cu mîna unul din capetele circuitului secundar al transformatorului, în timp ce celălalt capăt al acestuia este conectat la un electrod (o placă metalică de 5x5 cm) și fixat într-un izolator (hîrtie, mică, plastic). Dacă veți pune acest al doilea capăt al secundarului în ureche, pe tîmplă, pe frunte, etc, sau chiar pe porțiunea osoasă din spatele urechiei, veți putea auzi (e adevărat; nu chiar în condiții de "HI-FI") programul postului de radio selectat (lungimea de undă nu are aici nici o importanță). Electrodul poate fi înlocuit de un organism viu: o plantă, un animal, un om; astfel, dacă prima din două persoane apucă un capăt al secundarului, iar a doua celălalt capăt și dacă una din cele două persoane își apasă urechea, tîmpla, fruntea, sau porțiunea osoasă din spatele urechei, de oricare porțiune a corpului a celeilalte persoane, prima persoană poate de asemenea recepționa programul ales, fără să mai folosească izolatorul din situația precedentă. Intensitatea perceperii semnalului (sunetului) nu este aceeași pentru toate persoanele, acest lucru se poate verifica prin modificarea nivelului semnalului de intrare (atenție însă la această manevră!), rezultatul este compatibil cu sensibilitatea acustică. Raportul transformatorului era la început de 1/60 (1V în primar, cca. 60V în secundar), dar în experiențele ulterioare rezultate similare au fost obținute cu un raport de 1/30. Modelul teoretic al acestor fenomene presupune funcționarea ca demodulator și în același timp traducător (convertor al energiei electromagnetice în energie acustică, așa cum se întîmplă în difuzor) a porțiunii respective a organismului viu.

Bio-energia și energia electromagnetică, provenind din surse independente, sau prin conversia uneia dintre ele în cealaltă; iată două forme ale materiei prin interacțiunea cărora am putea în curînd să ne explicăm o serie de fenomene ce ne par astăzi surprinzătoare, în această infinitate de forme care ne înconjoară și care este viața.

DICTIONAR

TELEKINEZIA. Reprezintă fenomenele în care se realizează modificarea poziţiei în spaţiu a obiectelor într-o manieră bruscă şi spontană, fără prezenţa vreunui subiect determinant deci fără o cauză vizibilă, ca în cazul psihokineziei. Ele au fost denumite "poltergeist" mai ales acelea care reprezentau un caracter mai dezorganizat. Datorită acestor caracteristici, fenomenele de telekinezie sînt considerate cele mai spectaculoase dintre fenomenele parapsihologice. Deosebite în raport cu "normalul" (obiectele care se deplasează sînt de obicei "stabile" sau nici nu sînt prezente faţă de observator), ele prezintă totuşi un caracter "intenţional raţional" (traiectorii neobişnuite ale obiectelor, aranjamentul lor în diverse poziţii logice, oprirea sau pornirea unor mecanisme). Manifestarea acestor fenomene s-a observat de obicei în locuri unde există persoane aflate la pubertate sau în adolescenţă, cît şi, uneori, unii psihopaţi (epilepsie, psihoze).

Aceste fenomene, rare, au constituit prin efectul lor psihic subiecte de "mister", atît pentru literatură (maisons hantées) cît şi pentru oameni de ştiinţă. S-au declanşat cercetări chiar poliţieneşti şi alte investigaţii ineficiente însă în găsirea agentului provocator).

Aceste fenomene ce presupun în desfăşurarea lor un element "intenţional", deci implică coordonarea lor psihică, sînt incluse în grupul fenomenelor psihokinetice, cu deosebirea că în cazul psihokineziei prezenţa agentului determinant este concomitentă atît cu desfăşurarea fenomenului, cît şi cu cea a observatorilor, pe cînd telechinezia are loc, fără prezenţa agentului. Se admite că "inconştientul" subiectului ce participă în fenomenul telekinetic (în condiţii deosebite de tonus psihofiziologic: pubertate, psihopatie etc.) joacă rol de "amplificator" determinant în crearea unui cîmp "de tip telekinetic" indus de către un agent "neprezent", dar situat la distanţă.

De remarcat că subiectul prezent la desfăşurarea fenomenului nu e conştient că el devine agentul determinant, şi nu realizează cine îi induce această "calitate telekinetică".

Probabil că legătura dintre agentul iniţiator al fenomenului telekinetic şi agentul devenit psihokinetic prin inducţia primului se înfăptuieşte prin mecanismul telepatic ("efect rezonator").

C. N. şi A. T.

ENTROPIA. Termenul a fost introdus în cadrul studiului proceselor termodinamice pentru a defini gradul de dezorganizare a unui sistem dinamic (transformările fiind privite din punct de vedere energetic). Cunoaşterea desfăşurării unor procese fizice şi chimice în cadrul dinamicii evolutive a materiei vii a determinat introducerea acestui termen şi în acest domeniu. Utilizarea termenului în cadrul celui de-al doilea principiu al termodinamicii care defineşte evoluţia sistemelor în sensul creşterii entropiei, adică a gradului de dezorganizare, a creat prin aplicarea mecanică a conceptului iniţial unele dificultăţi de interpretare mai ales în cadrul sistemelor vii. Aceasta a dus la crearea conceptului de "neg-entropie" ce defineşte evoluţia sistemelor vii în sensul creşterii gradului lor de organizare, adică în sensul scăderii entropiei (creşterea entropiei negative). Variaţia entropiei şi implicit desfăşurarea proceselor din sisteme nu au un caracter lin, uniform, monoton, ci se desfăşoară în fluctuaţii. Acest punct de vedere susţine ideea că ireversibilitatea timpului aşa cum a fost considerată pînă acum în fizica clasică nu mai are un caracter exhaustiv, nu numai în procesele microscopice, ci şi în procesele macroscopice, pe anumite intervale de timp legate de aceste fluctuaţii ("inversarea timpului").

Prin urmare, creşterea neg-entropiei caracterizează creşterea ordinei într-un sistem, aşa cum creşterea entropiei caracterizează creşterea dezordinei. Or, acest sens, al creşterii dezordinei - deci al creşterii entropiei - reprezintă mersul "natural" al desfăşurării proceselor în diferitele sisteme ale naturii (materia nevie). În cadrul sistemelor biologice (materia vie) desfăşurarea proceselor lasă impresia că nu s-ar supune principiului entropiei generale a materiei. Dar sistemele vii, fiind sisteme deschise, deci cu relaţii permanente endo şi exosistemice, se caracterizează tocmai prin conceptul de "neg-entropie". Procesul vital acoperă această relativă "anomalie" prin mecanisme informaţionale, calitative şi cantitative deosebite, ce definesc conceptul de "viaţă". Dinamica acestor procese calitative duce, în desfăşurarea timpului, şi numai raportat la acesta, la problema aprecierii chiar în sens filozofic, a conţinutului informaţiilor de "viaţă" şi de "moarte".

Viaţa raportată la parametrul timp reprezintă un "accident" faţă de etapa de "moarte" (care include un interval de timp, practic infinit) sau acest ultim stadiu nu poate fi comparat cu primul, datorită diferenţei fundamentale de "ne-mişcare", respectiv de neexistenţă a unui raport entropic.

BIOTIPOLOGIA

Reprezintă o ramură a disciplinelor antropologice care caută corespondenţe reale şi obiectiv-verificabile bazate pe argumente statistice (pentru asigurarea semnificaţia fenomenului) între unele caractere psiho-filozofice şi morfo-funcţionale ale oamenilor.

În decursul evoluţiei ştiinţelor omului, mai ales a celor medicale, s-au conturat o serie întreagă de sisteme descriptive a biotipurilor umane. De la Hipocrate, părintele medicinei, ne-a rămas o primă tentativă de clasificare a oamenilor după criterii psiho-fiziologice şi structurale în: tipul sanguin, bilios, coleric, lasciv. După criteriile morfologice au apărut tipologii ca: longilin, picnic, stenic, etc., iar după criterii structural-psihice: melancolic, dinamic ş.a.

S-au mai conturat şi alte clasificări precum: tipul introspectiv (introvertit) sau extrovertit; sau după criteriile homeopate: tipul carbon. fosfor, sulfur, în raport cu remediul "specific" respectiv. Există clasificări în raport cu zodiacul în care sînt născute diferitele persoane cum ar fi de exemplu tipurile saturnian, marţian, venusian, etc.

"Criteriile" ce stau la baza acestor clasificări se bazează pe diferitele structuri "logice", ele neputînd cuprinde întreaga gamă de criterii care ar putea caracteriza personalitatea, structura morfologică, fenotipul sau genotipul cît şi comportamentul socio-cultural al indivizilor.

HIPNOZA: stare indusă organismului cuiva de către o altă persoană prin care se conferă celui hipnotizat un comportament deosebit, asemănător somnului dar cu amnezia fenomenelor petrecute în cursul acestei stări. Cu posibilitatea de a fi influenţate prin comenzi verbale stările hipnotice descrise astăzi - ca o modificare de conştiinţă - bazate pe observaţii făcute vreme de peste o sută de ani, de investigaţii clinice şi experimentale acestea includ următoarele caracteristici:

- scăderea funcţiei de planificare, redistribuirea atenţiei, reducerea capacităţii de orientare asupra realităţii şi acceptarea distorsiunilor, creşterea sugestibilităţii, accentuarea comportamentului "jucat", apariţia amneziei post-hipnotice şi trăirea hipnotică.

După unii autori există o relaţie directă între puterea de sugestie a hipnotizatorului şi gradul de sugestibilitate a subiectului. Hipnoza se poate realiza individual sau în masă, în raport cu puterea hipnotizatorului. Trăirea hipnotică depinde şi de atitudinea pe care subiectul o are faţă de hipnoză, sau de reprezentările pe care şi le-a făurit faţă de acest fenomen, precum şi de raporturile existente între el şi hipnotizator. O seamă de autori au relevat dependenţa reacţiilor hipnotice şi a simţămintelor înregistrate în cursul hipnozei, de influenţe de ordin socio-cultural. Se încearcă astăzi o ierarhizare a aspectelor experimentale din cursul acestei stări cu scopul folosirii lor ca elemente de sprijin în determinarea profunzimii cu care este trăită hipnoza indusă.

La realizarea hipnozei contribuie o serie de operaţii ce se desfăşoară între hipnotizator şi subiect (sugestie verbală, fixarea privirii timp mai îndelungat asupra unui punct strălucitor etc.). Controlul fenomenului rămîne la dispoziţia hipnotizatorului, starea iniţială şi starea de revenire realizîndu-se voliţional de către acesta.

Estimarea nivelului de profunzime al hipnozei se realizează astăzi după criteriul somnolenţei, acceptîndu-se trei stadii: somnolenţa, somnul uşor (stadiul hipotaxic) şi somnul profund (stadiul somnambulic). Există şi scale de măsurare a susceptibilităţii hipnotice, estimarea cu ajutorul lor părînd a fi un fenomen relativ stabil. Dintre factorii care influenţează receptivitatea hipnotică cei motivaţionali sau atitudinali au un rol deosebit.

S-a constat că există o relaţie destul de strînsă între hipnotizabilitate şi capacitatea imaginativă a subiectului (Hilgard). Hipnoza, ca fenomen este cunoscută de mult timp şi studiată de adevărate şcoli (Herodot, Messmer, Braid, Charcot, Puysegur, Faria, Geley, Osty, Chertoy).

În privinţa mecanismelor care asigură realizarea stării de hipnoză a subiectului se acceptă participarea în mod necesar a celor două componente ale psihicului uman: conştientă şi inconştientă. Se presupune că în momentul instalării stării de hipnoză apare o preponderenţă a funcţionării componentei inconştiente asupra celei conştiente cu posibilitatea de influenţare ocazională (Geley, Le Pince, Charcot, Osty). Această modificare a raportului funcţional "normal" între cele două componente se obţine de către hipnotizator pe cale voliţională.

C. N. şi A.T.

În curînd, în Editura COGITO va apare cartea TRATAMENT NATURIST INTEGRAL, a cărei titlu spune tot. Urmăriţi în librării.

POȘTA REDACȚIEI

GEORGE MANDIS, BRĂILA. Din inga dv. scrisoare, transpare influența benefică unora dintre capitolele cărții prof. dr. doc. V. Săhleanu, "Nobila aventură a științei", deși nu l-ați citat. Pentru a vă răspunde la întrebări, apelăm la un citat din aceeași lucrare: "Idei bune" trec prin capul multora, dar puțini știu să le capteze din fluxul necontenit al vieții sufletești și intelectuale. Scînteia luminează o clipă, ni se pare că poartă tocmai lumina potrivită pentru a ilumina întunericul dintr-un anumit unghi al problematicii științei sau tehnicii. A trecut, am lăsat-o să se stingă... Dacă am fi notat-o pe hîrtie, dacă am fi căutat s-o clarificăm, dacă am fi confruntat-o cu literatura de specialitate, ar fi fost, desigur, mai bine. Presupunînd că într-adevăr ideea este de calitate, ea trebuie dezvoltată, concretizată, difuzată în timp util. De ce în timp util? Pentru că viteza de progres a științei este atît de mare, încît un an, din secolul nostru contează mai mult decît un deceniu din secolul trecut. Aceeași idee va apare - cu multă probabilitate - în altă parte a lumii."

ANDREEA BREAZU, BUCUREȘTI. La Praga a fost înregistrată, într-adevăr, o invenție privind o piramidă din carton, redusă proporțional, după cea a lui Keops, și orientată în aceeași poziție, în care, dacă se lasă un timp o lamă de bărbierit uzată, aceasta se ascute fără o altă intervenție. O astfel de experiență este relatată și de către marele fizician Jean E. Charon în celebra sa carte, L'esprit cet inconnu". Acestea fiind probleme ce intră în vederile psihotronicii, le vom codica un material într-unul din numerele viitoare.

MARIN STĂNCULEȚE, CRAIOVA. Sperăm să obținem un material pe tema relaxării din partea d-lui dr. Arcadie Percek, autor al unei valoroase cărți pe această temă, pentru a-l publica în curînd.

DIANA MANEA, PLOIEȘTI. Considerăm că problemele ridicate interesează un cerc restrîns, vă vom răspunde personal.

TIBERIU BANU, Timișoara. Ne oferim plăcuta datorie de a vă mulțumi călduros pentru solicitudinea și aprecierile Dvs. adresate revistei noastre atît pentru pertinența cît și pentru eleganța argumentelor. Spiritul Dvs. critic, puterea analitică și rigoarea dau speranță unui dialog interesant, constant și foarte amabil între redacție și Dvs.

Referitor la opinia manifestată în partea a treia a scrisorii în care ne-ați convins că ați fi interesat să aflați cît mai multe date despre Swedenborg nu vă putem refuza împlinirea acestei rîvne de cunoaștere. E drept că față de Kant acest mare savant, mistic, și vizionar nordic, născut la Uppsala are o audiență publicitară mult mai mică. Motivele sînt numeroase dar nu și perfect întemeiate dacă ne gîndim că suedezul a dat patriei sale docuri, ecluze, construcții, că a asigurat transportul artileriei grele a armatei țării sale la Friedenshall, acolo unde moare Carol al XII-lea în mod misterios (se pare că a fost împușcat de un soldat al armatei sale) etc. Născut la Uppsala la 29 ianuarie 1688 și mort la 29 martie 1772, acest titan al "datoriilor împlinite" merită un articol mult mai amplu pe care îl vom publica în numărul viitor. Pînă atunci, drept răspuns la provocarea Dvs. subtilă, vă înfățișăm o scurtă schiță biografică. Numele adevărat al geologului, constructorului, matematicianului și filozofului a fost Emanoil SWEDBERG. Tatăl său, profesor de Teologie la Uppsala sub Carol al X-lea și al XI-lea și episcop de Skara în timpul domniei lui Carol al XII-lea i-a dat o educație religioasă dar nu teologică. Nu e mai puțin adevărat că traiectoria profesională a lui Emanoil a fost influențată de renumele părintelui său, laborios, polivalent, exigent, dornic de strădanii menite să definească domenii de viață neabordate sau neelucidate. Personalitatea acestuia s-a impus contemporanilor și prin modestie deosebită. A refuzat postul de titular al catedrei de matematică din Uppsala pentru motivul că fusese ocupat și de Celsius și că el nu merită onoarea de a-l continua. Numele de SWEDENBORG îl primește de la regina Ulrike - Eleonora pentru că aceasta îl considera mai demn de titlul de noblețe pe care i-l oferise decît cel de Swedberg.

A publicat lucrări numeroase la Amsterdam, Utrecht, Londra și în țara natală. Enumerăm doar cîteva urmînd ca în articolul viitor să dezvoltăm și această lectură a vieții marelui vizionar: "Infinitul cauza finală a Naturii", "Legăturile misterioase dintre corp și suflet", "Simțuri și organe" și "Diarium spirituale" Subliniem în mod special faptul că intervalul existenței sale în care a avut viziuni dintre cele mai diferite se întinde pe enorma perioadă de 27 ani. Încheiem aici pentru a spori curiozitatea Dvs. - măsură a chemărilor vieții spre esență și cauzele ei.

ATTILA SZEKELY, ORADEA. Problemele teosofiei intră în planul editărilor noastre viitoare. Vasta acestei discipline e secularâ iar substanța ei se referă la "cunoașterea lui Dumnezeu și a atributelor sale în mod direct prin intermediul lumii interioare, după Weigel, sau prin mijlocirea spiritelor ce populează spațiul astral - spațiul circumterestru, după Saint Martin", etc.

Tocmai acest substrat de mare semnificație pentru morală și viața spirituală ne determină să distribuim spațiul tipografic în așa fel încît să acoperim teosofia cît mai complet și mai complex. Urmăriți deci aparițiile "Editurii Cogito".

DAN PREDESCU, BUCUREȘTI, IRINA VOICU, BRAȘOV; HANS BLUMENTHAL, SIBIU și alții. Manifestările spiritiste intră în domeniul fenomenelor parapsihologice. În acest sens, colectivul nostru redacțional este preocupat să elaboreze materiale care să-i exprime punctul de vedere dar în același timp să ofere spațiu adecvat și pentru opiniile cititorilor, mai cu seamă că mulți dintre dvs practică dialogul cu lumea de dincolo. Desigur ne putem pune întrebarea dacă nu cumva ciclul vieții noastre e unul singur, fără început și fără sfîrșit, un fel de "corsi e ricorsi" al eternității universului.

BADITA AURICA, CRAIOVA. Nu mai e nici o îndoială că plantele au o putere de cunoaștere ale cărei dimensiuni nu le putem aprecia deocamdată. Un lucru e cert: șeful secției tehnice a Poliției din New York- Cleve Backster a demonstrat vreo 20 de ani în laborator pe rododendroni că viteza de cunoaștere a plantelor este extraordinar de mare. Nu-i exclus că tocmai această viteză să ne ajute să pătrundem mai ușor în unele taine ale Universului, de îndată ce o vom folosi drept intermediar între noi și alte galaxii.

Materialele trimise spre publicare redactiei noastre nu se returneaza, indiferent daca sint sau nu publicate.

Adresa redactiei este: Bucuresti, Casuta postala 66-23, Oficiul postal 66.

Telefon: 46.46.31.
44.34.11.

Întreaga raspundere asupra continutului materialelor publicate revine în exclusivitate autorilor